

บทนำ

ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๙๒ สนามบินคันไซ โอซาก้า

นิภาเห็นผู้ชายคนนั้นตั้งแต่ตอนที่สนามบินมีอาการ คลื่นไส้แล้ววิ่ง
พรวดพราดเข้าห้องน้ำ เธอจึงให้สาวญี่ปุ่นได้จัดการธุระแล้วตนเองเลือก
รออยู่ด้านนอก เขาพุ่งเข้ามาทันที แต่ก็ทำท่าเดินผ่านเลยไปเหมือนมองหาใคร
สักคน

สาวไทยผิวเข้ม รูปร่างสี่เหลี่ยม โหนกแก้มชัด กวาดสายตาไปอย่าง
ระแวดระวัง ขณะที่เด็กหนุ่มหยุดยืนหันหน้าไปยังทิศทางตรงกันข้าม เขาสวม
แจ็กเก็ตสีดำ ล้วงกระเป๋าทางเกงก็ม้วนมองปลายเท้าตนเองด้วยดวงตาคนที่
หางตาชี้ขึ้นนิดๆ รับกับคิ้วหนาเป็นระเบียบ สีน้าออกไปทางเข้มขรึมปน
เครียดเล็กน้อย

“บางทีเธออาจจะเครียด ไม่ต้องห่วง ฉันจะดูแลเธอให้” นิภาอธิบาย
อาการที่สนามบินวิ่งพรวดพราดเข้าห้องน้ำให้เขาฟัง

“ขอบคุณครับ” อีกฝ่ายพูดพอให้ได้ยิน

“ฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณ ถ้าไม่ได้คุณฉันก็คงไม่มีวันได้กลับบ้าน”

เสียงของนิภาที่นั่นเมื่อพูดมาถึงตรงนี้ ยังตื่นตันทันไม่หายเมื่อนึกถึง
ช่วงเวลาที่ต้องหลบหลีกยากๆ ที่คุณต้องอยู่ออกมา หลายปีมีชายหนุ่มอาสาจะ

พาเธอออกมาจากนรกนั้น แต่ไม่เคยสำเร็จ ข้ายังสังเวทไม่ชีวิตก็ความเจ็บปวด แต่ไม่คิดว่าเด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดคนนี้จะทำได้

คางวะ จิน ผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นการรับรู้ “ถ้าไปถึงอย่างปลอดภัย ช่วยส่งข่าวด้วยนะครับ”

“ไม่ลืมหรอก ฉันเก็บที่อยู่ของคุณไว้อย่างดี” เธอบอก ดวงตาเปล่งประกายความหวังอยู่ไม่น้อย

การแต่งกายในชุดสีดำทำให้เด็กหนุ่มดูมีดม่นสมกับคนเดินทางสายมาเฟีย แต่นั่นก็ทำให้เขาช่วยเธอออกมายังสนามบินได้ ผ่านการตรวจสอบเอกสารและโหลดกระเป๋ารียบร้อยแล้วด้วย

สายตาของนิภาเห็นใครบางคน เธอขยับตัวอย่างตื่นตระหนก จินรู้ได้ทันที ชายในชุดสีดำสามคนกำลังเดินเข้ามาในอาคารผู้โดยสาร ทั้งหมดสวมแว่นดำและกำลังมองหาใครสักคนด้วยความมาดร้าย

“ต้องรีบไปแล้ว!” นิภากล่าว ทำท่าจะพุ่งเข้าไปในห้องน้ำ

จินถอยฉากออกมา แต่อยู่ดีๆ เธอก็หันมา

“อ้อ ฉันคิดว่า...” หญิงสาวพูดอะไรออกมาอีกประโยคหนึ่งก่อนจะหลบเข้าไปในห้องน้ำ

คำที่ทำให้เขาชะงัก ขวามไปทั้งตัว เธอว่าอะไรนะ ฮานะมีอาการเหมือน...

“ว้าย!”

เสียงร้องสั้นๆ ดึงสติจินกลับมา เขาหันไป ดูเหมือนว่าทางนั้นก็จะเห็นเช่นกันเพราะจำเผลอให้แหวกกลุ่มผู้โดยสารตรงเข้ามาจนชนกับผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังร่ำลากับญาติ

นิภากับฮานะออกมาจากห้องน้ำ สาวไทยยังทันได้เห็นแผ่นหลังที่สวมแจ็คเก็ตหนังของจินที่เดินตรงไปยังกลุ่มชายชุดดำด้วยความรู้สึกตื่นตัน แม้จะรู้จักกันเพียงไม่นาน แต่เธอก็ได้เฝ้าดูสองบ้านั้นแบกความกดดันมหาศาล โดยเฉพาะชีวิตของผู้หญิงที่เดินอยู่กับเธอ

“อยู่นั่นไง!”

กลุ่มชายชุดดำปริ่เข้ามา สองสาววิ่งสุดชีวิต ด้วยปลายทางที่เดียวกัน

แม้คนละจุดประสงค์ แต่ต้องผ่านเข้าเขตไปให้ได้ ไม่อย่างนั้นจะไม่มีวันได้
ออกจากประเทศนี้สำหรับนิภา

และจะไม่มีวันได้มีชีวิตอยู่อีกสำหรับฮานะ

๑

นกกับไฟ

เดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๙๒ นิชิเคียว เกียวโต

โรงฝึกของพรรคฮิโนโทริเป็นทั้งห้องประชุม คลังสรรพาวุธ และสถานที่ฝึกซ้อมที่ใช้มานานแล้วอย่างโชกโชกน ดูได้จากหลักฐานคือรอยต่างบนพื้นไม้ที่เกิดจากหยดเลือดที่ขีดไม่ออก ตัวอักษรคำว่า ‘ไฟ’ และภาพเขียนนกฟีนิกซ์ติดหอรอยอยู่บนผนังห้องด้วยผ้าที่ขาดตรงชายบ่งบอกประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่และยาวนาน

วันนี้สมาชิกประจำมากันพร้อมเพรียง เนื่องจากจะมีสมาชิกใหม่เข้าแก๊ง จึงมี ‘พิธี’ รับน้องกันตามธรรมเนียม สมาชิกระดับล่างยืนอยู่ที่วงนอก ขณะที่ระดับรองหัวหน้ายืนอยู่ด้านหน้า

เมื่อ คาจิวาระ ริวโซ เดินเข้ามา ทุกคนก็ยืนตรงและโค้งทำความเคารพอย่างพร้อมเพรียงกัน ตาคมกริบของหัวหน้าแก๊งวัยใกล้หกสิบปายไปยังเด็กหนุ่มที่ถูกลูกน้องอีกสองคนยืนประกบอยู่

ที่ตามริวโซมาตืดๆ เป็นหญิงสาวในชุดกิโมโนลายนกสีทองบนพื้นแดงแซมใบไม้สีเขียวเข้ม ดวงตาคมอยู่บนใบหน้าสงบและโหนกแก้มสูงแสดงถึงบุคลิกจริงจังและจะไม่ยอมแพ้ ริมฝีปากสีแดงโดดเด่นบนผิวขาวละเอียดย เส้นผมสีดำยาวรวบไว้เบื้องหลัง เธอเดินไปนั่งที่เก้าอี้ข้างบิดา โดยมีชายตัวสูง

ที่เดินตามมาไปยืนประกอบอยู่เบื้องหลังเยื้องไปด้านข้างเล็กน้อย

“วันนี้คุณหนูโคโตรีแต่งตัวสวยมากครับ” ทาคามิเนะ รองหัวหน้า
อันดับสามเอ่ยทักทายพร้อมผงกศีรษะ

หญิงสาวคนเดียวในโรงฝึกยกมูมปากรับคำชมจากชายนิสสัยที่ประจบ
เธอกวาดตาไปยังกลุ่มรองหัวหน้า อี้ดะ รองอันดับหนึ่ง เปรียบเสมือนมือขวา
ของริโซ ใส่สูทสีเทาดูน่าเกรงขามในวัยห้าสิบ

“คุโรซากิไม่มา บอกว่าจะไปกินบะหมี่” อี้ดะกล่าวเหมือนจะรู้ว่า
โคโตรีจะถามอะไร

คราวนี้หญิงสาวยิ้มออกมาเล็กน้อย นึกถึงชายเจ้าของชื้อกับเวลาบ่าย
คล้อยซึ่งเป็นช่วงที่ดูयरุ่นไปสักหน่อยสำหรับอาหารประเภทนี้

ลูกสาวคนเดียวของริโซไม่ได้กล่าวอะไร มองไปยังเด็กหนุ่มหน้าใหม่
สำหรับพรรค แต่ไม่ใช่สำหรับเธอเพราะได้เคยเจอและเคืองหน้ากันตลอด
หนึ่งปีที่ผ่านมา

เธอลดสายตาลงต่ำ แขนของชายผู้ที่จะได้รับการทดสอบเป็นสมาชิก
ใหม่ไม่มีผ้าพันแผลแล้ว แต่รอยกาบบาทจากคมดาบที่บิดาของเธอฝากไว้ยัง
ปรากฏ สายตากร้าวกราดพุ่งออกมาจนโคโตรีหายใจสะดุดไปวูบหนึ่ง ก่อน
เชิดหน้าหนี

“ตามธรรมเนียมของฮิโนโตรี สมาชิกใหม่จะต้องได้รับการทดสอบถึง
จะถือว่าเป็นสมาชิกโดยสมบูรณ์” รองหัวหน้าอันดับหนึ่งพูด

ทางตาของ คางาวะ จิน เห็นใครคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหลังทาคามิเนะ
ขยับตัว ชายผู้จะได้รับการทดสอบมองไปเห็นชายที่มีใบหูซ้ายขาดครึ่ง เจ้าของ
หมัดแรกที่ประเคนมานบนหน้าเขาเมื่อปีที่แล้วนั่นเอง ชายชื่อคุโบตะทำท่าแสดงความ
ต้องการ

“คุณอี้ดะ...”

อี้ดะมองทาคามิเนะด้วยสายตาเยียบเย็นแล้วเอ่ยขึ้น “มาเอดะ”

เจ้าของชื้อที่ยืนข้างหลังโคโตรียืดกายขึ้น ชายร่างสูงใหญ่ที่มีไรจอนและ
เคราล้อมใบหน้าเหลี่ยมที่มักจะขีดสูงอยู่เสมอรับรู้การเรียกขานของหัวหน้า
ถึงแม้จะอยู่ในช่วงโดนลงโทษ แต่เขาก็ได้รับอนุญาตให้มาร่วมพิธีนี้ด้วย

“จะรับเจ้านี่ไหม”

โคโหริก็คาดไม่ถึง แต่เธอก็ทำท่าแค่เล็กคิ้วสูงและเบือนหน้ามองชายที่อยู่เบื้องหลัง ซึ่งปกติทำหน้าที่บอดี้การ์ดส่วนตัว

เมื่อเห็นสายตาคุณหนูที่มองมา มาเอตะก็ผุดยิ้มขึ้น ครั้นแล้วก็ถอดเสื้อสูทออกเหลือแค่เสื้อยัดรัดรูปเผยให้เห็นแผงอกหนาล่ำ เป็นคำตอบว่าตกลงที่จะเป็นผู้ ‘รับน้อง’ สมาชิกใหม่คนนี้ คุณโตะเบะปากอย่างผิดหวัง

โคโหริรู้สึกถึงความร้อนที่ปะทุขึ้นข้างใน แม้ว่าเธอจะปักใจกับพ่อครัวรูปหล่อคนนั้นแล้ว แต่เธอเคยรู้สึกไหววูบกับสายตาร้อนแรงเหมือนสัตว์ป่าของชายคนนั้นมาก่อน เมื่อแรกพบกันที่ร้านมิโอโมเตะบีทีแล้ว

“กติกาคือไม่มีกติกา ใครลุกไม่ขึ้นก่อนถือว่า การต่อสู้สิ้นสุด”

มาเอตะขอข้อคอกเบี่ยงไปด้านหลังเป็นการยืดเส้นแล้วกำหมัดหลวมๆ ไขว้ข้างตัว ส่วนจินสูดลมหายใจลึกแล้วก้าวออกมา รู้สึกได้ถึงลมที่พัดผ่านรอยแผลที่แขนขวาจนรู้สึกแปลบปลาบ

ตั้งแต่หัวหน้าพรรคฮิโนโหริจذابลายดาบลงบนผิวและเรียกเลือดออกมา หลังจากที่เขาจะกลับไปสู่อ้อมกอดของบิดา ชีวิตเดิมของ คางาวะ จินในฐานะคนครัวในร้านมิโอโมเตะก็ไม่มีอีกต่อไปแล้ว

และอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าก็จะมีแต่จินที่เป็นยากุซ่าในโลกสีดำเท่านั้น

มาเอตะเดินวนเหมือนดูเขิง คู่ต่อสู้เป็นเด็กหนุ่มที่เคยปะทะกันมาไม่นาน ไม่คิดว่าจะได้รับโอกาสแก้มือได้เร็วขนาดนี้ อีกฝ่ายไม่มีท่าทางจะสู้ นอกจากนัยน์ตาที่มีไฟลุกโชนจนเขารู้สึกกลัวไปชั่ววินาทีที่กระทั้งตกใจตัวเอง แต่ก็เรียกจิตวิญญาณยากุซ่าผู้เป็นรองหัวหน้าอันดับสี่และบอดี้การ์ดส่วนตัวของลูกสาวหัวหน้าแก๊งกลับมาได้ ความอับอายจากการถูกลงโทษให้โกนหัวครั้งนี้ต้องได้รับการชดเชยอย่างสามม

ก็แค่เด็กอายุสิบเจ็ด ที่แขนขวาของมันแผลยังไม่ตกสะเก็ดด้วยซ้ำ นั่นแหละ เป้าหมายชั้นดี

“ฉันมีอะไรอยากตกลงกับแกหน่อย”

จินหรีดตาลง และปล่อยให้อีกฝ่ายพูดแทนการตอบ

“ถ้าแกแพ้ แกจะต้องเรียกคุณโคโหริว่าคุณหนู อย่าเรียกชื่อเธอเฉยๆ

ให้ฉันได้ยินอีก”

แปลกใจ...แต่ฉันก็ยังเลือกนั่ง นายคนนี้ตั้งใจแค่นี้ในคำเรียกชื่อ ตั้งแต่ที่หญิงสาวไปที่ร้าน และอีกครั้งที่เผชิญหน้ากันในเหตุการณ์เมื่อหนึ่งเดือนก่อน “ได้ยินที่ฉันพูดหรือเปล่า”

จินมองชายที่สูงกว่าเขาที่จัดได้ว่าเป็นคนตัวสูง ไม่ตอบอะไร

แต่แล้ว หมัดขวาตรงของอีกฝ่ายก็พุ่งเข้ามาปะทะครึ่งปากครึ่งจมูกเขาอย่างจัง!

เด็กหนุ่มไม่ทันตั้งตัว เซเซ่ตๆ ไป แต่ก็ยืนตัวเองไว้ไม่ให้ล้มได้ แล้วหมัดขวาที่สองก็ตามเข้ามาปะทะที่ท้องอย่างรวดเร็ว รู้สึกเหมือนร่างจะแตกสลาย แต่ก่อนที่หมัดที่สามหรืออะไรก็ตามที่จะถูกปล่อยออกมา เขาก็ยึดตัวใช้ศีรษะเป็นอาวุธตอบโต้กลับทันที

ได้ยินเสียงดังพลั๊ก มาเอตะจะผะะ จึงฉวยจังหวะนี้รีบถอยฉากออกมา

จินถ่มเลือดลงพื้นและสูดอากาศเข้าปอดเหือกใหญ่ กุมคาง เมื่อปล่อยมือออกก็ขยับปากและศีรษะสองสามทีเรียกกำลังกลับคืน

มาเอตะคาดไม่ถึง คิดว่าสองหมัดที่อัดให้ไปนั้นแรงพอจะทำให้เจ้าหนุ่มตัวบางนั้นล้มได้ แต่ก็รู้สึกได้ตอนที่ปล่อยหมัดเข้าท้องอีกฝ่ายว่ากล้ำเนื้อตรงนั้นแข็งแรงกว่าที่คิด

เขาเหยียดยิ้ม ยังมั่นใจในประสบการณ์ที่เหนือกว่าของตนเอง

บอดี้การ์ดของนายหญิงน้อยแห่งฮิโนทริเป็นตำแหน่งที่ถูกลดลง แม้จะพ่วงตำแหน่งรองหัวหน้าอันดับสี่ แต่ด้วยอายุและประสบการณ์เขาควรจะได้มากกว่านั้น ทว่ามาเอตะก็เต็มใจที่ได้ดูแลหญิงสาวผู้เป็นดวงใจของริวโซ

เขาอาศัยร่างกายที่สูงใหญ่กว่าซึ่งความได้เปรียบเป็นฝ่ายโจมตีติดๆ กันอีกฝ่ายได้ส่วนแต่ก็ไม่เข้าเป้าพอจะหยุดได้ อีกครั้งหนึ่งที่เขาได้กระแทกหมัดตรงเข้าใส่ใบหน้าคู่ต่อสู้ ซึ่งใช้แขนที่ยังคงมีรอยแผลตึงการได้รับ เสียงดังปึกได้ยินกันทุกคน

จินสะท้านเฮือก เจ็บราวจนส่งความสั่นไหวไปถึงหัวเข่า มาเอตะไม่รอช้า สุกหมัดซ้ายเข้าที่ท้องทันที คราวนี้สมาชิกใหม่ทรุดลงบนพื้น คูโบตะที่ยืนดูเป่าหมากฝรั่งที่เคี้ยวอยู่ให้เป็นลูกโป่ง

มาเอตะปราดเข้าไปจะซ้ำ แต่อีกฝ่ายก็ถึงตัวหนีหลบออกมาได้ จึงรอดจากการถูกจับล็อกไปได้ซึ่งอาจหมายความว่า

เวลาแห่งการต่อสู้ดำเนินไป มาเอตะเป็นฝ่ายโจมตีได้มากกว่า เรียกเลือดจากคู่ต่อสู้ได้มากกว่า

ขณะที่ความเจ็บเริ่มลามไปทั่วตัวจิน เห็นได้จากอาการหอบ เปลือกตาขาวที่บวมปิดลงมา กับรอยแตกที่ปากและทั่วใบหน้า ไม่นับเลือดที่ซึมจากแผลที่แขนอีก

จินเงือหมัดและพุ่งเข้ามา แต่มาเอตะที่รออยู่แล้วไม่พลาด เขาแค่เบี่ยงตัวหลบนิดเดียวก็สวนหมัดเสียเข้าปลายคางอีกฝ่ายจนหน้าสะบัด เลือดกระเซ็น ร่างที่พุ่งเข้ามากระเด็นกลับลงไปกองกับพื้น

ทาคามิเนะส่ายยิ้ม ริวโซกับอิตะยังนิ่ง เช่นเดียวกับสีหน้าโคโบริที่ยังเรียบเฉย ไม่ได้ไหวหวั่นกับเลือดหรือความรุนแรงตรงหน้า ในฐานะลูกสาวยากูซ่า สิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิต

“ใจเย็นมาเอตะ หมอนั่นยังเด็กอยู่นะ!” คูโบตะตะโกน น้ำเสียงกึ่งเย้ยกึ่งขัน

มาเอตะซึ่งมีแค่รอยซ้ำที่โหนกแก้มกับมุมปากรู้สึกได้ถึงความกดดันบางอย่างในคำวาเด็กที่เพื่อนร่วมแก๊งเอ่ย

นั่นแปลว่า จะชนะหรือแพ้ เขาก็คงไม่ได้รับการยอมรับ แล้วอิตะเรียกเขาทำไม

มาเอตะรู้สึกโกรธรongsหัวหน้าร้อนพื่ออยู่นิดๆ แต่ยังไม่มีความให้คิด เพราะคู่ต่อสู้ที่คาดว่าสลบเหมือดไปแล้วค่อยๆ ผงกศีรษะและยันกายขึ้นมา ใบหน้าแดงก่ำทั้งจากรอยซ้ำและรอยเลือด

จินถ่มเลือดลงกับพื้นอีกครั้ง เลียริมฝีปาก แล้วปล่อยลมหายใจ

มาเอตะขมวดคิ้ว เจ้าหมอนี่มันทนทายาด เขากำหมัดและตั้งการ์ดอีกครั้ง คราวนี้เป็นฝ่ายพุ่งเข้าใส่บ้าง ให้มันรู้ไป!

ก่อนที่จะหมัดขวาจะปล่อยไปปะทะหน้าจิน เด็กหนุ่มก็หลบได้ในเสี้ยววินาที มาเอตะเบิกตา และในวินาทีนั้น หมัดขวาตรงของอีกฝ่ายก็พุ่งเข้าใส่โหนกแก้มเขาอย่างจัง

มาเอตะเชื่อในความไวและหนักหน่วงของตัวเอง แต่เมื่ออีกฝ่ายที่อายุน้อยกว่า ประสบการณ์ต่อน้อยกว่า สามารถหลบหมัดที่พุ่งเข้าใส่ได้จึงเกิดความตกใจ

ผัวะ!

ร่างสูงของบอดี้การ์ดลูกสาวริวโซธลาเหมือนนกปีกหัก ยังไม่เข้าใจว่าทำไมคู่ต่อสู้ถึงได้เมียงตัวหนีได้ในเสี้ยววินาที หมัดซ้ายก็เลยเข้าปลายคางเขาอย่างรวดเร็ว มาเอตะกระเด็นไปตามแรง

อิดตะเล็กคิ้ว ริวโซยังนิ่ง แต้นัยน์ตาส่องประกาย ส่วนโคโบริหรือตาลงเล็กน้อย

แต่สมาชิกแก๊งฮิโนโบริก็ไม่ยอมให้เสียชื่อ เขารีบยันตัวเองขึ้นมา ทว่าร่างของเด็กหนุ่มก็เข้ามาประชิดแล้ว เขาจับที่ท้อง เจ้าหนุ่มนั้นโจมตีคืบที่เดียวกัน แต่เพิ่มสองหมัด ก่อนที่จะปิดท้ายด้วยหมัดกึ่งปากกึ่งจุมูกอีกทีด้วยความเร็วราวกับว่าไม่ใช่คนที่หน้าแตกยับจากการโดนโจมตีจนทรุดมาก่อน

มาเอตะกำหมัดเหวี่ยงออกไป ปะทะได้แค่ท่อนแขน ก่อนจะโดนสวนกลับมาอีกครั้ง คราวนี้เต็มปลายคาง ความเจ็บลามรวดเร็วจนหัวเข่าที่ตั้งหลักสั่นระริกแล้วทรุดลงไปเพราะทานไม่ไหว

สายตาของสมาชิกที่อยู่ดูอยู่สื่อความหมายใกล้กันคือคาดหวังไม่ถึง

จินไม่รอให้เสียเวลา เขาปราดเข้าไป

“พอแค่นั้นละ!” คาจิวาระ ริวโซ เอย่เสียงดัง

จินชะงัก เงื่อหมัดค้าง

อิดตะกับทาคามิเฒะมองหัวหน้าใหญ่ซึ่งเป็นชายวัยห้าสิบแปด ผู้เป็นที่รู้จักในคาเมโอกะและตอนใต้ของเกียวโต ใบหน้าสีเหลืองและโหนกแก้มสูง กระด้างเหมือนไม้แกะสลัก ผมสั้นหวีเรียบบริเวณขมับแซมสีเทา ขณะที่หนวดและเคราเป็นสีดำ ทั้งหมดดูเยียบเย็นแต่แกร่งกร้าว

ริวโซยังเฝียบ สายต่ายังคงจับจ้องที่เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ด ดวงตานั้นยังเต็มไปด้วยไฟกระหายที่จะมีชีวิตเหมือนหนึ่งปีที่แล้ว ครั้นแล้วก็หันไปทางอิดตะ ผู้ช่วยมือขวาเข้าใจทันที

“รู้ผลแล้ว คางาวะชนะ เป็นสมาชิกของฮิโนโบริตั้งแต่วันนี้”

“หัวหน้า” ทาคามิเะออกเสียงและขยับตัว แต่ก็หยุดเมื่อเจอกับสายตาของอิดิเด เขาไม่เข้าใจความหมายของการสั่งให้หยุดกะทันหัน

“หึๆ”

เสียงหัวเราะแผ่วดังขึ้นข้างๆ ทำให้โคโทริหันไปมอง เห็นผู้ชายวัยสี่สิบในชุดสูทสีขาวยืนอยู่ ผมยาวรวบเรียบร้อยเปิดใบหน้าที่หล่อเหลาเจอความสวยคล้ายสตรีจากดวงตาเรียวและริมฝีปากบางซึ่งขณะนี้คาบบุหรี่ที่ยังไม่ได้จุดด้วยสีหน้าสบายอารมณ์

“คุโรซากิ”

เจ้าของชื่อผงกศีรษะให้คุณหนูเป็นการทักทายตอบ

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่” หญิงสาวหมายความว่าคนที่อีกฝ่ายมายืนข้างเธอโดยไม่รู้ตัว

“คงเป็นเพราะการต่อสู้น่าสนใจ หรือไม่ก็เพราะคนที่ต่อสู้น่าสนใจ คุณหนูเลยไม่ทันสังเกตผม”

ดวงตาโคโทริทอแสงวาว ก่อนจะเมือนหน้ากลับมา ยอมรับว่าภาพที่เห็นเกือบจะทำให้ลืมหายใจ แต่นั่นเพราะคนหนึ่งเป็นบอดีการ์ดตนเองต่างหาก เธอบอกตัวเองเช่นนั้น

“ตอบไม่ตรงคำถาม”

“กิโมโนสวยดีนะครับ” เขาจุดบุหรี่

ไม่มีรอยยิ้มจากหญิงสาวที่ได้รับคำชม แต่ดวงต่ายังฉายความยินดีแวบ

“แค่กิโมโนเท่านั้นแหละ” โคโทริถามกลับโดยที่ยังมองไปยังลานต่อสู้ตรงหน้า

ควันสี่เทาอ่อนถูกพ่นพู่ “ผมไม่อยากได้ชื่อว่าช่างประจบเหมือนทาคามิเะ”

คราวนี้สาวงามผู้มีชื่อแปลว่านกน้อยยกยิ้มขึ้น คุโรซากิเป็นรองหัวหน้าอันดับสอง เป็นคนเดียวที่หยอกเย้าเธออย่างตรงไปตรงมา และเธอก็รู้สึกพอใจกับการได้พูดคุยกับเขามากกว่าใครในบรรดาลูกน้องของพ่อ

โคโทริหยุดบทสนทนาไว้แค่นั้นเพราะเห็นมาเอะค่อยๆ ย่นกายลุกขึ้น เมื่อผลการตัดสินออกมา

“จบการรับสมาชิกใหม่แค่นี้” อิตะกล่าวให้รุ่นน้องที่สติเฟื่องกลับมา
ได้ยิน

ชายหนุ่มเบิกตา “นายท่าน...เดี๋ยว...”

อิตะส่งสายตา มาเอตะจึงยอม เขายกหลังมือเช็ดเลือดที่มุมปากเร็วๆ
แสดงอาการหัวเสีย แล้วเดินออกไปจากโรงฝึกโดยไม่สนใจใคร

ริวโซหันมาทางจิน บาดแผลที่ได้รับนั้นมากกว่ามาเอตะ แต่กลายเป็น
ฝ่ายที่ยืนอยู่ได้

หัวหน้าอินโตรีลุกขึ้นจากเก้าอี้ ตามมาด้วยโคโริ ทั้งคู่เดินผ่านจินที่
ยืนหายใจอยู่ด้วยหัวเข่าที่สั่นระริก ก่อนที่อิตะจะตามมา ริวโซยื่นซองสีขาว
ไปตรงหน้าแล้วปล่อยลง เด็กหนุ่มเกือบจะยื่นมือมารับไม่ทัน

เขามองของในเมืองงๆ สัมผัสแรกก็รู้ได้ว่านั่นคือปีกกระดาดะ

“ค่าจ้างงวดแรกของนาย คางาวะ จิน”

ริวโซเอ่ยโดยไม่หันมา ก่อนจะเดินออกไป ตามด้วยสมาชิกคนอื่นๆ
ท้ายที่สุดคือชายผมยาวนามคุโรซากิ เขาปราชัยตามองจิน แต่มียิ้มบางที่ตี
ความหมายไม่ออกก่อนจะเดินจากไป จินในที่สุดก็เหลือแค่เงินคนเดียว

เด็กหนุ่มที่พบกับความพลิกผันของชีวิตมากมายในหนึ่งปีที่ผ่านมามอง
ของในมือ จินเบิกใหญ่...มากกว่าค่าแรงที่ร้านมิโอโมเตะสามเดือน นั่นแปลว่า
เขาเดินบนเส้นทางสายนี้เต็มตัวแล้วสินะ

ยิ่งหนีเท่าไรก็หนีไม่พ้น

แผลจากการต่อสู้มันเจ็บ...แต่ไม่เท่าที่หัวใจ

จินโยนยาแก้ปวดเข้าปากและกระดกขวดน้ำเปล่าที่ซื้อมา เขาเดินออก
มานั่งที่สวนสาธารณะ ผู้หญิงสองคนลักษณะเหมือนแม่บ้านที่มาจ่ายกับข้าว
มือเย็นมอมแล้วก็หันไปซุบซิบกัน เด็กหนุ่มหลุบตาลงต่ำ รู้อยู่หรือกว่าหน้าตา
ของเขาตอนนี้มันไม่ชวนมองเอาเสียเลย ตาบวมจนปิดไปข้างหนึ่ง โหนกแก้ม
และปากแตกยับ ไม่นับรอยเขียวช้ำที่ท้องอีก แค່หยาใจเขายังเจ็บแปลบ

ผลพวงจากการต่อสู้ทำให้แผลที่แขนเปิดขึ้นมาอีกจนต้องไปหาหมอ
ตอนนี้ตัวเขาเต็มไปด้วยพลาสติกและผ้าพันแผลจนสภาพเหมือนนมัมมี

เพราะการสั่งหยุดของริวโซจึงเหมือนไม่มีผู้ชนะที่แท้จริง อุตส่าห์ลงทุนตั้งรับหมัดของมาเอตะอยู่จนจับเคล็ดการโจมตีของนายหน้าเข้มคนนี้ได้ นั่นคือจะเปิดสันเท้าขวาหากจะต่อเข้าหน้า และเปิดสันเท้าซ้ายถ้าจะต่อเข้าท้อง ดังนั้นจินจึงหลบได้แม้ในระยะประชิด ทำให้มาเอตะซังกไปแล้วเขากลายเป็นฝ่ายได้เปรียบ

จินจึงอดเสียตายไม่ได้ ถ้าไม่มีคำสั่งหยุดเขาก็อาจจะเผด็จศึกไปแล้ว แต่ก็เชื่อว่าอีกฝ่ายคงคาใจอยู่เหมือนกัน และเขามีลางสังหรณ์ว่าอาจจะได้ไขข้อข้องใจกันอีกครั้งก็ได้

ลมหนาวพัดมา จินห่อตัว เขาสวมแจ็กเก็ตหนังสีดำกับผ้าพันคอสีน้ำตาล ซึ่งเป็นสองสิ่งที่ติดตัวมาจากชีวิตเด็กกันคร้ว หนึ่งได้จากน้ำพักน้ำแรงอีกหนึ่งจากน้ำใจของผู้ใหญ่คนหนึ่ง

เด็กหนุ่มผุดยิ้มเจ็บปวด กลืนความหอมมันเจ็บจางไปแล้ว แต่ความผูกพันยังคงอยู่ ผ้าพันคอก็ทำให้เขายังพึงระลึกถึงอดีตที่แสนสุขนั้นได้ ส่วนอีกหนึ่งก็คือ...

จินหยิบข้าวปั้นบ้วยออกมาจากถุง ในร้านมีอาหารหลากหลาย แต่ในมือคือรสชาติที่โหยหา เขาแกะพลาสติกที่ห่อหุ้มออก กัดเนื้อข้าวที่ปรู้งรสมาเรียบร้อยพลงนึ้กถึงข้าวปั้นจากหญิงสาวผู้หนึ่งเมื่อปีที่แล้ว มือบางของเธอที่บรรจงปั้นและความตั้งใจเต็มเปี่ยมที่จะให้คนแปลกหน้าได้หายิว

‘ขอโทษด้วยจริงๆ นะ ที่มีแค่บ้วย วันนี้อาหารขายหมดทุกอย่างเลยอย่าไปพูดว่าที่มีโอโมเตะเสิร์ฟได้แค่ข้าวปั้นละ’ เธอให้โดยไม่ถามชื่อด้วยซ้ำ

สำหรับเด็กเรว่อนอย่างเขา ข้าวปั้นก็เทียบเท่าอาหารทิพย์ที่ต่อชีวิตจนถึงทุกวันนี้ ขอบตาจिनร้อนผ่าว เขาคงไม่มีวันกินข้าวปั้นบ้วยได้อร่อยอีกแล้ว

หลายวันต่อมา

“ตายแล้วนั่นหรอ”

อิดะ ริวโซ และคุโรซากินั่งคุยกันในห้องประชุมในคฤหาสน์ของคาจิวาระ ส่วนโคโธรินั้นแยกตัวไปที่เรือนญี่ปุ่นเพื่อจัดดอกไม้อันเป็นกิจกรรม

หนึ่งในการพักผ่อนของเธอ

“ใช้ครับ ผมเห็นกับตา” ศุโรซากิพูดถึงความตายด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ประหนึ่งเอ่ยว่าอากาศร้อน แต่จุดบุหรีมวนใหม่แสดงให้เห็นว่าเขาใส่ใจกับเหตุการณ์ที่เจอเพราะคนตายเป็นลูกน้องในบังคับบัญชาของเขาเอง

สีหน้าคนฟังทั้งสองเปลี่ยนไปเป็นเคร่งเครียด ริวโซหิยบชิการ์ อิตตะจุดไฟให้อย่างรู้งาน

“สภาพเป็นไง”

“ถูกแทงในห้องพัก สภาพเละเทะเหมือนมีการต่อสู้กัน”

“วิธีแบบพวกแก๊ง” อิตตะกล่าว

ศุโรซากิพยักหน้าขำๆ

“มีอะไรอีกไหม”

หนุ่มยากุซามาดะคิลปินพ่นควันพรุ “ผมเข้าไปก่อนที่ตำรวจจะมา เจ้าตัวตายในห้องน้ำ ข้างตัวมีแปรงสีฟันตกอยู่”

รองหัวหน้าอันดับสองขมวดคิ้ว “ไม่มีใครแปรงฟันไปด้วยสลุไปด้วย”

ริวโซพ่นควันชิการ์ “คนฆ่าเป็นคนที่เขารู้จัก”

“และเราอาจจะรู้จัก” ศุโรซากิเสริม เอนกายพิงพนักเก้าอี้เหมือนสบายใจว่าข่าวได้ถูกแจ้งแล้ว

“คงไม่ได้เพิ่งเจอใช้ไหม”

ชายผมยาวยืมพราย “ผมมาบอกหัวหน้าทันทีที่ไม่ได้เปลี่ยนอะไร การได้กินบะหมี่ตอนอากาศเย็นๆ แบบนี้มันสุดยอดจะตายไป”

อิตตะส่ายหน้า มองไปยังเจ้านายตนเองเชิงขอความเห็น

“ยังไม่ต้องเคลือบไหว ถ้ามีหนอนอยู่ในแก๊งเราจริง ลักวันมันก็ต้องลอกคราบจนได้” นายใหญ่ของฮิโนโทริกล่าว

บทสนทนาเงียบไปครู่หนึ่ง ศุโรซากิก็เขี่ยเก้าบุหรีและกล่าวขึ้น

“เพราะหัวหน้าเพิ่งได้ลูกเสือตัวใหม่มา นั่นเป็นเหตุผลใช้ไหมครับ”

ริวโซหัวเราะหึๆ รู้ว่าลูกน้องหมายถึงใคร “นายเห็นมันเป็นลูกเสือหรือ”

“ไม่อย่างนั้นคงไม่สั่งหยุด”

ดวงตาของหัวหน้าโชนแสง อิตตะจุดบุหรียืมๆ ถ้าจะมีใครสักคนกล้า

ต่อปากกับหัวหน้าแก๊งได้ยืยวนเช่นนี้ก็คงมีแต่ชายอารมณ์ศิลปินผู้นี้คนเดียว

“ไม่อยากจะมาเอะเสียหน้าไปมากกว่านี้นะสิ” อี้ฮิตะเป็นคนตอบแทน

“หัวหน้าคิดว่าเด็กนั้นจะชนะมาเอะหรือครับ”

“เลิกกวนฉันซะทีคุโรซากิ นายก็รู้ว่าเด็กนั้นมันเป็นสัตว์บาดเจ็บ พร้อมสู้โดยไม่กลัวหรือกว่าตัวเองจะตาย” คราวนี้ริวโซพูดยาวยืดอย่างมีอารมณ์นิดๆ ครั้นแล้วก็กระตุกริมฝีปากและกล่าวอีกประโยค

“ฉันคิดว่าจะไม่พูดตรงๆ แล้วนะว่านายก็ถูกใจเด็กนั้น”

คุโรซากิยิ้ม ดับบุรี “ขออย่างเดียวครับนายท่าน อย่าพูดประโยคนี้ให้คุณหนูโคโไตรได้ยิน”

ริวโซส่งชิการ์เข้าปาก สีหน้าเขาขุ่นเคือง “โคโไตรไม่สนใจใครหรอก นอกจากไอ้พ่อครัวคนนั้น”

๒

ราชาแห่งป่าสบ

หนึ่งปีก่อนหน้านั้น

เดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๙๑ ตำบลฮิงาชิยาม่า ใจกลางเมืองเกียวโต
ในครัวของร้านมิโอะโมเตะที่กำลังวุ่นวายเหมือนสนามรบ พ่อครัวกำลัง
วางปลาชั้นมะย่างร้อนๆ ที่ขึ้นจากเตาลงบนจานรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าลายไฟ
ผิวหนังไ้เกล็ดสีเงินที่ถูกบากเป็นริ้วบัดนี้เป็นสีน้ำตาลเกรียม กลิ่นจากเนื้อ
อวบอุ่มซึ่งบรรจุไขมันที่กำลังสะสมไว้ในฤดูหนาวหอมอบอวล ก่อนจะบรรจุ
วางหัวใช้เท้าชูดฝอยลงตรงมุมจานและผลเลมอนผ่าซีกเป็นลำดับสุดท้าย

“ชั้นมะย่างเกลือโอกินาว่าเรียบร้อยแล้ว!” วากาบายาชิ ชินงิ เอ่ยชัดคำ
มิชิโกะรับมาใส่ถาดเสิร์ฟและเดินออกไป ชายหนุ่มหันไปดูปลาชั้นมะอีกหลาย
ตัวที่กำลังย่างอยู่บนเตา ซึ่งกำลังรอการจัดเสิร์ฟเป็นหนึ่งในเมนูอร่อยแห่ง
ฤดูกาลใบไม้เปลี่ยนสีนี้

“มาโมรุ มิโอะซุบยังไม่ได้นะ ไช้หวานด้วย”

“ครับๆ ได้เดี๋ยวนี้ครับ”

อิวาซิตะ มาโมรุ เป็นหนุ่มวัยสิบแปดปี เขามีตำแหน่งต่ำสุดในครัว
คือเป็นลูกมือที่รับหน้าที่จำพวกหั่น ซอย ล้างวัตถุดิบ จนถึงทำอาหารง่ายๆ
จำพวกซूप ไช้ม้วน รวมไปถึงทำความสะอาดภาชนะที่ใช้เสิร์ฟอีกด้วย

มาโมรุหยิบถ้วยออกมาวาง ถึงกับแต่ก็บรรจดังกมิชะซุบใส่โกโบลงในถ้วยที่เรียงไว้ในปริมาณที่เท่ากัน แล้วรีบกลับมาตอกไข่ใส่สาม

“ชุดมัตสึทาเกะกับบุทการาบะสองที่...ห้องซากุระ กับชุดโกเบมัตสึทาเกะ...ห้องโอริสค่ะ”

สาวเสิร์ฟคนที่มีนามว่ามาริเข้ามาบอกเมนูพร้อมผงกศีรษะเล็กน้อยให้แก่พ่อครัวว่าผมสูงสวมแว่น แล้วก็เดินตรงไปยังมุมเตาอุ่นสาเก จัดการเปลี่ยนเหยือกที่หมดแล้วแทนด้วยเหยือกที่กำลังอุ่น ความร้อนสูงจากภาชนะดินเผาทำให้สะดุ้งและรีบจับหูตนเอง ก่อนจะค่อยๆ ยกใส่ถาด

“มาโมรุ เตรียมเตาถ่านด้วย” คราวนี้เป็นคำสั่งจากชายร่างสูง

“ครับ” หนุ่มจากทาคายามาเคลื่อนตัวออกไปด้านหลังของครัวซึ่งเป็นมุมเก็บเชื้อเพลิงเพื่อเตรียมฟืนใส่เตา

ขณะที่ ซายามะ โคจิ ้วยสามสิบสี่คนกำลังเช็ดมีดปลายแหลมสำหรับหั่นโอโโโไรสำหรับทำซาซิมิรวม ชายหนุ่มทำงานมาตั้งแต่อายุสิบหกโดยเป็นลูกมือชั้นต่ำสุด ได้แต่จำได้เป็นพ่อครัวตอนอายุยี่สิบสามเนื่องจากพ่อครัวคนเก่าเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตกะทันหัน เขาในตอนนั้นเป็นพ่อครัวมือสองที่ได้รับการเลื่อนตำแหน่งซึ่งถือว่าอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ของร้าน

“อ้อ ห้องโอริสเพิ่มซังอิคุระ^๑ หนึ่งทีค่ะ” มาริบอกอีกครั้งแล้วก็เดินถือถาดบรรจุเหยือกสาเกที่อุ่นแล้วออกไป แชนเสื้อกิโมโนปลิวตามแรงก้าว

“คนของฮิโนโตรีมาถึงแล้ว” ชิมะ หัวหน้าสาวเสิร์ฟวัยสี่สิบแปดเดินมาถึงประตูครัว ร้องบอกด้วยอาการหอบน้อยๆ

จบคำนั้นสมาชิกในครัวก็ชะงักไปเสี้ยววินาที ทว่าก็ทำงานต่อไปอย่างรีบเร่งแต่คงไว้ซึ่งความประณีต ยกเว้นคนที่อายุน้อยที่สุดที่ทำหน้าเหลือหลา

“ฮิโนโตรีคืออะไรเธอครับ”

“หา นี่นายไม่รู้จักฮิโนโตรีเธอ...ชุดมัตสึทาเกะกับบุทการาบะได้แล้ว!” ชินงุเล็กคิ้วสูงใส่รุ่นน้อง

และมีชิโกะก็เข้ามาจัดวางจานบรรจุเห็ดกับก้ามปูและเตาย่างใบเล็ก

^๑ ไข่ปลาหมอน

ลงถาดเสร็จเรียบร้อยแล้วหนึ่งชุด มาโมรุก็เตรียมเตาอีกชุดเสร็จพอดี

“ก็ผมเพิ่งมาอยู่ได้ไม่ถึงปีเลยนี่ครับ” มาโมรุโอด

“ตอนนี้นำลิ้งเสร็จเครื่องดื่ม” ชิมะบอก ซึ่งเป็นอันรู้กันว่าเตรียมลำดับอาหารที่จะเสิร์ฟได้เลย

ชินโงบรรจงวางเห็ดมัตสึทาเกะชุดที่สองลงบนจาน กลิ่นความสดใหม่ลอยเตะจมูกเสมือนว่ามันเพิ่งถูกเก็บออกจากดิน เคียงคู่กับกำมปูทาราบะสดๆ เนื้อสีขาวตัดกับสีส้มจัดตรงกำมปู และสีน้ำตาลเข้มของมัตสึทาเกะเปรี้ยวเสมือนใบไม้ที่เปลี่ยนสีบนผืนดินซึ่งตรงกับสีส้มของฤดูใบไม้ร่วงขณะนี้ ชิมะช่วยยกออกไปได้พร้อมกันทั้งสองชุด

“ฮิโนโทริก็คือ...”

“ไม่ใช่เวลานี้ ชินโง!” โคจิปรามเสียงดัง

พอคร่าวมือสองวัยยี่สิบสองปีสะดุ้ง พิมพ์คำขอโทษ มาโมรุก็พอรู้ว่าตนเองถามผิดกาลเทศะ จึงพลอยผงกศีรษะเชิงขอโทษไปด้วย

ชินโงใช้หลังมือปาดเหงื่อที่หน้าผากเร็วๆ ปลาชั้นมะย่างเกลือและเห็ดมัตสึทาเกะจะจัดเสิร์ฟให้ลูกค้าได้โดยไม่ต้องรอการรับออเดอร์เนื่องจากเป็นเมนูประจำฤดูกาล และวัตถุดิบต้นฤดูเช่นนี้ถือว่ามีรสชาติเยี่ยมที่สุด ลูกค้าทุกคนมาเพื่อคาดหวังจะลิ้มรส พอคร่าวจะต้องปรุงอย่างสุดฝีมือ

เขาค่อยๆ เคลียร์ไขปลาแซลมอนสีส้มสดใส่ลงในกล่องไม้ร่วมกับโอโทโร่ ลิ้มพู่อ่อนซึ่งเป็นหนึ่งในสามของชิราชิซูชิหรือซูชิข้าวกล่องที่มีหลายหน้าในกล่องเดียว โดยซังอิคุระนี้เป็นเมนูประจำของร้าน จัดใส่กล่องไม้ร่วมกับโอโทโร่ไข่หอยเม่น และปูทาราบะ อย่างละกล่อง จึงถูกเรียกว่าซังอิคุระนั่นเอง^๒

มาโมรุเขี้ยวใส่หม้อบนเตาและหันไปเติมฟืนสำหรับเมนูเห็ดย่าง พอกลับเข้ามาในครัวก็ถึงกับหอบ

ชินโงมองรุ่นน้องแล้วเหลือบมองรุ่นพี่ “ตั้งแต่อารากิลาออกไปก็เกือบเดือนแล้ว อยากจะได้คนมาเพิ่มอีกจังเลยนะครับคุณโคจิ”

โคจิแค่นึกหน้ารับรู้ บรรจงแต่งปลาในจาน ดังที่รุ่นน้องว่า ตั้งแต่

^๒ ตัวเลขในภาษาญี่ปุ่น ซัง แปลว่า สาม

ย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วงลูกค้าเต็มทุกห้อง ชิมะเล่าว่ามีไม่น้อยที่มาถึงแล้วไม่ได้ห้อง เนื่องจากไม่ได้จองล่วงหน้า โดยเฉพาะในคืนวันศุกร์และเสาร์ บางครั้งก่อนเปิดร้านเหลือห้องว่างแค่สองห้องเท่านั้น

มาโมรุเทน้ำใส่ข้าวในหม้อบนเตา เต็มพืนและเป่าจนไฟลุก แล้วหันไปเผาพืนต่อเนื่องจากรายการสั่งหัดมัดสีทาเกะยังมีอยู่อย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับชั้นมะยางเกลือที่เพิ่งลงเตาอีกสามตัว โคจิเซ็ดมิดแล้วก้าวมาที่หน้าเตาอย่าง

“ไปช่วยมาโมรุ เดี่ยวฉันดูให้” เขาบอก

“ขอบคุณครับ” พ่อครัวมือสองโค้งแล้วรีบก้าวออกมา

มาโมรุกำลังสาละวนกับพืนไฟ ทั้งเตาถ่านใบเล็กและท่อนพืนในเตาหุงข้าว ทำทางลนลานซึ่งไม่ใช่เพราะความร้อนอย่างเดียว

“เอาถ่านมา ฉันช่วย” เขายอบกายลงข้างรุ่นน้อง

“โอ๊ะ ขอบคุณครับ” มาโมรุหันไปเอ่ยขอบคุณ งานจิปาตะต้องใช้แรงไม่น้อยสำหรับพ่อครัวที่เพิ่งผ่านการฝึกงาน ยิ่งช่วงเวลาที่คนกำลังไม่พอเช่นนี้ทุกคำสั่งจะรวมตรงมาที่เขาจนแทบจะแยกประสาทไม่ทัน แต่ทุกคนในครัวก็ช่วยกัน โคจิเองก็ต้องบริหารการปรุงอาหารให้ทันเช่นกัน

ชินงิเคียบถ่านใส่เตาเล็กสำหรับจัดเสิร์ฟ เหลือบมองเข้าไปในครัวแวบหนึ่ง

“ฮิโนโทริ จริงๆ แล้วก็คือ...” เขาเกริ่นแค่นั้นคนฟังก็หูผึ่ง เอนกายมาอย่างรู้กัน

“ยากูซ่า! อึ๊บ!”

รุ่นพี่ตะปบปากรุ่นน้องอย่างแตกตื่น “จะตะโกนทำไมเจ้าบ้า เดี่ยวคุณโคจิก็ได้ยินหรอก รู้แล้วก็เหยียบไว้ละ”

มาโมรุอำปาก เมิกตา หดคอดอย่างระแวง “แต่...ทำไมคนแบบนั้นถึงมาที่ร้านมิโอะโมะเตะนี่ล่ะครับ”

ชินงิโคลงศีรษะ “ป้าชิมะเคยบอกว่า คาจิวาระ ริวโซ หัวหนาแก่งนะชอบรสชาติอาหารญี่ปุ่นแท้ๆ ของที่นี่ เคยมากินตั้งแต่สมัยเป็นวัยรุ่น ตั้งแต่รุ่นนายท่านคนก่อนเลย”

“นายท่านคนก่อน ก็พ่อคุณชิงรุ คุณปู่คุณอิดะโอะนะลิ” มาโมรุเพิ่มทำ

อย่างทิ้งๆ แล้วหันไปเปียฟันในเตา “อย่างนี้เอง คุณยิเดโอะกับคุณฮานะถึงต้องไปต้อนรับด้วยตัวเอง”

“ถูกต้อง” ชินโงพยักหน้าหงิกๆ

“เฮ้ย! อย่ามัวแต่คุย เสร็จหรือยัง!”

เสียงทวาดของโคจิทำให้ชายทั้งสองสะดุ้ง ชินโงลุกพรวด ถือเตาเล็กที่บรรจุถ่านเรียบร้อยแล้วเข้าไปด้วย

“ครับ ไปเดี๋ยวนี้ครับคุณโคจิ”

ในห้องปรุงอาหารของครัว ทั้งมิชิโกะและซาโอริรออยู่แล้ว ทั้งสองรีบจัดมัตสึทาเกะและเตาสำหรับย่างลงถาดทันที โคจิผละจากชั้นมะไปแล่นเนื้อโกเบสำหรับมัตสึทาเกะอีกชุด

“มิชิโกะจัง ได้ยินว่าลูกสาวของคุณริวโซกิมาด้วยเหรอ”

ตามปกติแล้ว เวลาเร่งด่วนมักจะไม่มีการพูดคุยซักถามเรื่องนอกเหนือจากรายการอาหาร แต่ชินโงก็อดไม่ได้เสมอ มิชิโกะจึงตอบขณะที่มือก็หยิบจานเด็ดที่มีเนื้อโกเบสีสีแดงฉ่ำแทรกมันสีขาวไปวางบนถาด

“คะ วันนี้เธอสวมฟุริโซเดะ^๓ สีดำลายนกระเรียน สวยมากเลย”

“ใช่ สวยมาก จำได้ว่าเจอครั้งแรกเมื่อสองปีที่แล้วไม่สวยขนาดนี้เลยเนอะ” ซาโอริเสริมแล้วหยิบเบียร์คิรินห้าขวดมาวางบนถาด

“แต่ว่าทางเราเองก็มีสาวงามอยู่เหมือนกันนะ” ชินโงพูดยิ้มๆ ขณะพลิกชั้นมะ เสียงน้ำจากตัวปลาหยดลงบนถาดดังเปรี้ยะประ๊ะ

“พอได้แล้ว ชินโงขอซูโทโร่”

“ครับ” เมื่อหัวหน้าพ่อครัวเอ่ยก็เป็นอันรู้กันว่าควรจบการพูดคุยไว้แค่นั้น งานตรงหน้าสำคัญกว่าและอีกยาวไกล หญิงสาวทั้งสองยกถาดเสิร์ฟออกไปอย่างกระวีกระวาด

^๓ กีโมโนแบบเป็นทางการของผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงาน ทำจากผ้าไหมสีสันสดใส และมักจะให้ลูกสาวใส่ในพิธีฉลองครบรอบอายุ ๓, ๕ และ ๗ ขวบ

ห้องบิวเป็นห้องเดี่ยวในเรือนเล็ก จัดเป็นห้องขนาดแปดเสื่อ^๔ รองรับลูกค้าที่มาเป็นกลุ่มใหญ่และต้องการความเป็นส่วนตัวเพราะตั้งอยู่ไกลออกไปจากห้องอื่นๆ รวมทั้งมีส่วนสำหรับชมทิวทัศน์ที่ร่มรื่น จึงเป็นที่ถูกใจของลูกค้าที่ต้องการมาเฮฮา โดยเฉพาะกลุ่มฮิโนทริที่นำโดย คาจิวาระ ริวโซ ซึ่งโปรดปรานห้องนี้เป็นพิเศษ จนชิมะที่รับโทรศัพท์จะรู้ได้ทันทีโดยไม่ต้องถาม

“มัตสึทาเกะนี่หอมสุดยอดไปเลย พอเอามารวมกับปูทาราบะนี่แล้วยิ่งเข้ากัน ฤดูใบไม้ร่วงนี่ไม่มีอะไรอดเยี่ยมเท่ากับราชาแห่งป่าสนนี้อีกแล้วว่าไหมมาเอตะ”

รองหัวหน้าแก๊งอันดับสามชื่อทาคามิเนะเอ่ยขึ้นหลังจากที่จัดการเห็ดย่างและปูทาราบะลงท้องไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งกลิ่นของความอร่อยยังลอยอ้อยอิ่งอยู่ในห้อง ส่วนงานที่อยู่ตรงหน้าคือชั้นมะย่างซึ่งยังไม่ได้แตะ

ประโยคท้ายเขาหันไปถามชายหนุ่มหน้าตาดีอีกคนซึ่งนั่งกินอยู่อย่างเงียบๆ มาตลอด ใบหน้าเหลี่ยม จอนสีดำและเคราย่างส่งให้ใบหน้าจริงจังและคมชัด รอยแผลเป็นที่คางบอกประสบการณ์ที่ไม่น้อยไปกว่ารองหัวหน้าทั้งสอง

“ผมว่าปลาชั้นมะก็เยี่ยม ไล่ปลาหมึกๆ แบบนี้แสดงว่าปลาสดมาก เหมาะกับอากาศเย็นๆ แบบนี้ที่สุด” เขาตอบพลางเลาะก้างกลางของปลาออกอย่างชำนาญ

“แต่ฉันว่ามัตสึทาเกะลิสุดยอด ญี่ปุ่นมีปลามากมาย แต่เห็ดดีๆ จะมีสักกี่ประเภทกันละ ยิ่งมัตสึทาเกะนี่หายากจะตาย ปลุกเองก็ไม่ได้” ทาคามิเนะโต้กลับ “ให้นายท่านตัดสินใจใหม่ว่าอะไรเป็นที่สุดของฤดูใบไม้ร่วง”

“พอได้แล้ว” น้ำเสียงอิดะรองหัวหน้าอันดับหนึ่งเข้มเครียด รองหัวหน้าอันดับสามจึงผงกศีรษะเชิงขอโทษ แต่ต่ายังจ้องไปยังชายอายุน้อยที่สุดซึ่งคืบเนื้อปลาชั้นมะอย่างไม่สนใจ

^๔ ห้องญี่ปุ่นใช้เสื่อทาหมิเป็นตัววัดขนาด ๑ เสื่อ (1 Jou) มีขนาด ๙๐x๑๘๐ เซนติเมตร ส่วนของเกียวโตจะใหญ่กว่าเล็กน้อยนั่นคือขนาด ๙๖x๑๙๒ เซนติเมตร

คางจิวาระ ริวโซ ้วยห้าสิบแปดวงจอกสาเกลงบนโตะ หัวหน้าแก๊งฮิโนทริซึ่งเป็นที่รู้จักในแถบตอนใต้ของเกียวโตผู้นี้มาจากคาเมโอกะ รูปหน้าสี่เหลี่ยมและโหนกแก้มสูงกระด้างเหมือนไม้เกะสลัก ผมสั้นหวีเรียบ บริเวณขมับแซมสีเทา ผิดกับหมวดและเคราที่เป็นสีดำ ยามนี้ดวงตามีแววรื่นรมย์นิดๆ

“สมัยก่อนมัตสึทาเกะมาจากคาเมโอกะ ฉันจำได้ว่าตอนเด็กแค่เดินเข้าป่าสนไปก็เจอง่ายๆ เลย เพราะเมื่อก่อนที่นั่นเป็นชุมชนกสิกรรม ข้าวเกาลัด มันเทศ แม้แต่ปลาดูอยู่ เกียวโตก็รับมาจากคาเมโอกะทั้งนั้น”

“ถ้าฉันก็เหมือนนายท่านเลยนะครับ เป็นราชาป่าสนแห่งคาเมโอกะ” ทาคามิเนะกล่าวอย่างเอาใจ

ริวโซทำเสียงทีแล้วหันไปทางซ้ายมือของตน ซึ่งมีหญิงสาวผู้เดียวในห้องนี้ เธอคืบหน้าปลาน้ทะเลเข้าปากอย่างสำรวม

“เป็นยังงี้บ้าง โคโทริ อาหารวันนี้”

หญิงสาวในชุดกิโมโนสีดำลายนกกระเรียน ผมสีดำสนิทรวบแล้วปล่อยปอยยาวมาด้านหลังประดับด้วยกิ๊บรูปผีเสื้อ เธอวางตะเกียบก่อนจะพยักหน้า

“นานสองปีแล้วที่หนูไม่ได้มากินที่นี่ ยังอร่อยเหมือนเดิมค่ะ”

“คุณหนูว่าอะไรอร่อยกว่ากันครับ ระหว่างมัตสึทาเกะกับซันมะ” ทาคามิเนะยังไม่ลืมเลิความตั้งใจ

สาวงามนามโคโทริยิ้มเล็กน้อย ดวงตาโตของเธอฉายประกายแพรวพราวเปี่ยมเสน่ห์ โหนกแก้มสูงบ่งบอกนิสัยตั้งใจจริงและไม่ยอมแพ้

“อาหารไม่มีอะไรอร่อยที่สุดหรอกค่ะ ขึ้นอยู่กับว่าเราชอบอย่างไร ไม่อย่างนั้นคุโรซากิคงมาด้วยแล้ว”

คนถามนิ่ง อึดใจยื้มบาง ส่วนมาเอตะนั้นมองเธอด้วยสายตาชื่นชม

“หิ คุโรซากิ เป็นคนญี่ปุ่นแท้ๆ ดันไม่ชอบอาหารญี่ปุ่นดั้งเดิม”

ทาคามิเนะพูดพึมพำขณะซดเบียร์ ยามใดที่ริวโซพาสมาชิกฮิโนทริมาที่มิโอะเตะแห่งนี้ รองหัวหน้าอันดับสองจะขอปลีกตัวไปกินคนเดียวทุกครั้ง เจ้าตัวให้เหตุผลว่าแค่ไม่ชอบการกินอาหารบนเสื่อทาทามิ ชอบชดราเม่นร้อนๆ ในร้านเล็กๆ ตามข้างทางมากกว่า

“ขอรับกวนด้วยครับ”

เสียงดังขึ้นพร้อมกับประตูที่เลื่อนเปิด ผู้มาเยือนสามคนนั่งอยู่ที่ระเบียง ชายสองหญิงหนึ่ง ชายที่อยู่หน้าสุดอยู่ในวัยห้าสิบห้าสวภูมิโนสีน้ำเงินเข้ม ดวงตากลมสีดำสนิทอยู่บนใบหน้ารูปไข่ หน้าผากสูง บ่งบอกว่าเป็นบุคคลที่ผ่านการใช้ความคิดและผ่านประสบการณ์ชีวิตมามาก ส่วนเบื้องหลังเป็นชายหญิง หญิงสาวสวภูมิโนสีขาวลายดอกท้อ ส่วนฝ่ายชายสวมชุดพ่อครัวสีขาว

“ขออภัยที่มาทักทายช้าครับ” โอคาซากิ ชิเงรุ ก้มศีรษะ “อาหารเป็นอย่างไรบ้าง ถูกปากหรือเปล่าครับ”

“แบบนี้เขาเรียกว่ายอดเยี่ยมเลยละ คุณชิเงรุ” แม้จะกล่าวยินดีและมียิ้มรอยยิ้ม แต่ดวงตาของหัวหน้าแก๊งยังมีแววดุตัน “ถึงขนาดว่ารองหัวหน้าของฉันยังเถียงกันไม่หยุดเลยนะ”

“ขอบคุณครับ” ชิเงรุกล่าว “ได้ยืมว่าคุณโคโทธิจบการศึกษาแล้ว ขอแสดงความยินดีด้วยครับ แล้วก็ถือโอกาสนี้ให้ฮิเดโอะกับฮานะมาแสดงความยินดีด้วย”

“ขอแสดงความยินดีด้วยครับ/ค่ะ”

ทั้งคู่กล่าวพร้อมกัน ชายหนุ่มนามฮิเดโอะใบหน้าหล่อเหลา ดวงตากลม มุ่งมั่นแต่ฉายแววหวานเรื่อยๆ คิ้วเข้มเป็นระเบียบรับกับจมูกโด่งสวยและริมฝีปากได้รูป รอยยิ้มที่ฉาบอ่อนโยนและอบอุ่น ส่วนฮานะก็เป็นหญิงสาวหน้าตาเกลี้ยงเกลาหมดจด ดวงตาสวยซึ่งปนเศร้าเจือจาง ผิวพวงแก้มเนียน นวลสีชมพูระเรื่อเหมือนผิวน้ำเด็กสะกดตาผู้ที่ได้พบ

ลูกสาวหัวหน้าแก๊งจากคาเมโอกะมองผ่าน แต่ก็ขยับตัวออกจากโต๊ะเล็กน้อย ผงกศีรษะรับการแสดงความยินดีที่มาจากคนทั้งสอง

“ขอบคุณค่ะ ไม่ได้เจอกันตั้งนานนะคะคุณฮิเดโอะ”

“ครับ คุณโคโทธิสบายดีนะครับ”

“สบายดีค่ะ” หญิงสาวกล่าว แก้มแดงเรื่อซึ่งไม่ได้เกิดจากอุณหภูมิ “ตอนไปอยู่โตเกียว คิดถึงอาหารเกี้ยวโตมากเลยคะ โดยเฉพาะอาหารที่นี้ ดีใจที่ได้กลับมากิน อร่อยมากค่ะ”

ชายหนุ่มเปิดยิ้ม “หวังว่ามีโอโมเตะจะได้ต้อนรับคุณโคโหริบ่อยๆ”

หัวใจหญิงสาวเต้นโครมคราม ในอกร้อนวูบ ถึงรูปร่างนั้นเป็นแล้วจา
บริการของคนค้าขาย แต่เธอห้ามตัวเองไม่ให้คิดไม่ได้ว่าคำนั้นเชิญชวนแต่เธอ
เท่านั้น

“อาหารอร่อยที่สุดเลย โดยเฉพาะชั้นมะย่างเกลือ รสชาติหอมหวาน
ล้ำลึกมาก ขอเพิ่มอีกที่ครับ ขอเบียร์เพิ่มด้วย” มาเอเตะแทรกขึ้น

อึดตะก้นทาคามิเนะเหลือบมองรุ่นน้อง

“ได้ครับ ฮานะ” ชิงรุพยักหน้า คำท้ายเรียกหญิงสาวที่นั่งเบื้องหลัง
เธอค้อมศีรษะรับคำสั่งแล้วปลีกตัวออกไป

“ขอเชิญคุณชิงรุดื่มด้วยกันนะ ไม่ได้ดื่มด้วยกันนานแล้ว จลองให้
โคโหริด้วย” คำชวนแฝงสั่งตามธรรมชาติของหัวหน้ากลุ่มอิทธิพลสี่ทา

เจ้าของร้านมิโอโมเตะกล่าวขอบคุณ

“ถ้าอย่างนั้น เดี่ยวผมขอตัวก่อนนะครับ ขอให้รับประทานอาหารอย่าง
มีความสุขครับ”

“อ้าว แล้วจะไม่ดื่มด้วยกันหน่อยเหรอ ฮิเดโอะคุง” ริวโซทาม

“ผมยังอยู่ในระหว่างทำหน้าที่พ่อครัว และวันนี้ยังมีงานอีกมาก ขอภัย
ที่ต้องขอตัวครับ” เขากล่าวอย่างนอบน้อมมาก่อนจะโค้งและค่อยๆ ลุกเดิน
ออกไป

ริวโซยกจอกสาเกขึ้นจิบ มองตามร่างสูงนั้น “เป็นชายหนุ่มที่ดีจริงๆ นะ
แก่ แถมยังหน้าตาดี สมกับเป็นลูกชายคุณ”

เบียร์เข้ามาเสิร์ฟโดยมาริ หญิงสาวเปิดและส่งต่อให้ลูกค้า

“ฮิเดโอะยังต้องเรียนรู้อีกมาก”

“ถึงอย่างไรก็เป็นเขาที่จะสืบทอดร้านมิโอโมเตะต่อไป อย่างนั้นไม่ใช่หรือ”

ชิงรุจิบสาเก ถึงจะไม่ยิ้ม แต่สีหน้าก็ปลื้มปละกับคำชมที่ผู้อื่นมีให้
ลูกชายคนเดียว

“อายุเท่าไรแล้วนะ”

“ป็นี่สิบสามครับ” คนเป็นพ่อตอบ

ริวโซพยักหน้า ผุดยิ้ม “ได้ยินว่าเนื้อหอมมากนี่”

“ไม่หรอกครับ” ชีเรุตบอบอย่างถ่อมตัว แต่ในใจก็รู้อยู่ ลูกค้าสาว ๆ หลายคนมากินอาหารที่นี้ตามเสียงเล่าลือว่ามี ‘พ่อครัวสุดหล่อ’ มีทั้งตั้งใจเรียก มาขอบคุณและฝากทิปให้

“ลองไปถามย่านร้านค้าแถวนี้สิ ทุกคนต้องรู้จักคุณชายฮิโอะแห่งมิโอโมเตะกันทั้งนั้นแหละ น่าจะมีแม่สื่อมาติดต่อขอตัวไม่น้อยเลยนะ” ผู้นำฮิโนทริเริ่มอารมณ์ดี กล่าวคำพูดยวๆ พร้อมกับสาธิตที่ถูกเหวี่ยงเหยือกมาเรื่อย ๆ

ขณะที่เรารู้ก็ยังคงกลัวต่อมั่ว และมันได้สังเกตว่ามีที่ถือถ้วยชาของลูกสาวของผู้มาเยือนขึ้นเกร็งไม่เป็นธรรมชาติอย่างช่วงแรก

“ขออนุญาตนะคะ”

เสียงขิมะดังขึ้น หยดบทสนทนาในหัวข้อนั้นไปโดยปริยาย อาหารจานใหม่ถูกลีรฟ์ มันคือโอโหโร่เนื้อสีชมพูแทรกเส้นริ้วไขมันขาววับ ตัดกับจานกระเบื้องเขียนมือสีขาวน้ำเงิน และใบชิสะสีเขียวสด

“ยอดเยี่ยมไปเลย” ทาคามิเนะทำเสียงตื้นตัน

“ไผ่หนายบอกว่ามัดสีทาเกะยอตเยี่ยมที่สุดไง อะไรรนะ...ปลาฉลามนี่
มากมาย” อธิติชะงัก

“ผมไม่ได้บอกว่าปลาไม่ดีนี่ครับ”

“รอยต่อ...” ริวไซกล่าวขึ้นขัดจังหวะบทใต้กรรมของลูกน้อง เขาค่อยๆ ใช้ตะเกียบคืบเนื้อปลาขึ้นมา แล้วถือค้างไว้แน่น

ชิงรุกำลังจะถาม...

“ยังคงกริบเหมือนเดิม ถ้าไม่คืบขึ้นมาก็คงแทบจะไม่รู้เลยว่ามันร่อยต่ออยู่
ฝีมือโคจิสินะ”

ชิมะยิ้มดีใจ “สมกับเป็นคุณนิวไรโซ โอโโโรวางานนี้คุณโคจิเป็นคนแน่ละ”
 บรูซผู้มาจากคาเมโอกะยิ้ม จมึนโชยุกับวาซาบิ และเลี้ยวด้วยท่าทางเต็มตัว
 “ฝากบอกด้วยว่าฉันชม แล้วก็...อิจิยะ ให้หิปปด้วย”

“ครับหัวหน้า”

“ขอบคุณแทนโคจิด้วยครับ” ชิงรูก้าวและผงกศีรษะ

ที่นั่งของโคโทริ หญิงสาวคืบขึ้นโอโทะโร่กินอย่างเงียบๆ พลังนึกถึง

ปลาอะจิในช่วงหน้าร้อนเมื่อสามปีก่อน

ห้าทุ่มคือเวลาร้านปิด ลูกค้าทยอยกันออกจากร้านไปพร้อมกับความชื้นในรสชาติอาหาร คนทำก็เช่นกัน ชิมะเดินเข้าห้องครัวพร้อมของกระตาสีสวยหลายช่องซึ่งเป็นทิปที่ได้จากลูกค้า โดยเฉพาะจากกลุ่มฮิโนทริ ซึ่งธนบัตรที่สอดเข้ามานั้นเรียกเสียงฮือฮา พนักงานทุกคนยิ้มกันอย่างหายเหนื่อย

ขณะที่หน้าร้าน เจ้าของทิปหนักกำลังจะกลับ

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องไปส่งหรอก”

ริวโซพูดขึ้นเมื่อชิงรุกับฮานะที่ยืนอยู่ตรงหน้าร้านกำลังจะก้าวไปยังประตูใหญ่ พื้นที่ระหว่างนี้คือสวนสวยที่มีนกแต่งสวนที่เป็นลูกค้ามาออกแบบให้ ลูกค้าหลายคนเลือกมาตอนร้านเปิดเพื่อจะได้ใช้โอกาสที่ยังมีแสงสว่างเดินชมทัศนียภาพอันงดงาม อิตะกับทาคามิเะเดินนำออกไปก่อน รองหัวหน้าอันดับสามเคียวไม้จิ้มฟันอย่างอารมณ์ดี ส่วนโคโทริยืนอยู่ข้างบิตา มาเอตะยืนอยู่ข้างหลังหญิงสาวในฐานะคนคุ้มกัน

ฮานะยกห่อผ้าส่งให้ชิงรุ และเขาก็ส่งต่อให้ลูกค้าคนสำคัญอีกที

“นี่เป็นของฝากเล็กๆ น้อยๆ ครับ”

“โอ๊ะ วันนี้คุณก็ต้อนรับเราอย่างดีแล้ว แถมยังมีเบนโตะมาให้อีกเกรงใจจัง”

“กรุณารับไว้เถอะครับ ไม่ได้มากมายอะไร ถือเป็นของขวัญเนื่องในโอกาสที่คุณหนูโคโทริจบการศึกษา”

ริวโซหัวเราะหึๆ “ถ้านั้นขอรับไว้ก็แล้วกันนะ มาเอตะ”

ชายหนุ่มก้าวออกมารับของแทนนายหญิงน้อยของตน ก่อนที่คนเป็นเจ้านายจะกล่าวลา

“ราตรีสวัสดิ์ครับ ขอให้เดินทางกลับโดยปลอดภัย”

คาจิวาระ ริวโซ ยกมือเชิงบอกลา ขยับผ้าพันคอก่อนจะหยิบชิการ์ อิตะจุดไฟให้ และทั้งสี่ก็เดินออกไป เจ้านายสองคนยังโค้งตามหลัง

ชิงรุเดินกลับเข้าไปในร้าน หญิงสาวยังคงยืนมองบุรุษผู้นั้นเดินไปยัง

ประตุ แม่จะรู้แกล้งว่าเป็นผู้ทรงอำนาจในโลกสี่เทา แต่เมื่อมาที่ร้านมิโอโมเตะ ริวโซก็คงไว้ซึ่งมารยาทแห่งบุรุษสูงวัย รวมถึงผู้ติดตามคนอื่นๆ ด้วย

จะมีก็เพียงแค่หญิงสาวผู้นั้น ตลอดเวลาที่อยู่ในร้านอีกฝ่ายไม่เคย ขยตามองเธอแม้แต่แวบเดียว แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่ฮานะจะใส่ใจ เธอหมุนกาย จะกลับเข้าร้าน

“เฮ้ย! อะไรกัน!”

เสียงตะโกนลั่นทำให้ฮานะหันกลับไป และพบว่าต้นกำเนิดเสียงนั้นอยู่ ตรงประตูทางเข้า ที่ซึ่งสมาชิกของฮิโนทริเดินไปนั่นเอง

เท้าก้าวออกไปก่อนใจคิด ไม่ได้คำนึงถึงอันตราย เพียงเพราะกังวลว่า จะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับลูกค้า ลืมไปว่าฝ่ายลูกค้าต่างหากที่น่ากังวล

ฮานะไม่รู้เลยว่า กำลังมีบางสิ่งรอคอยอยู่เพื่อบันทึกลงในชีวิตของเธอ

๓

บ๊วย : ข้าวปั้นกับดอกไม้

เมื่อริวโซเดินมาถึงก็เห็นว่าลูกน้องที่รออยู่กำลังรุมอะไรบางอย่าง อยู่พร้อมกับเสียงตะคอกคำราม สองในสี่นั้นยืนสุมบุนหรีคุมเชิง

“ถามว่ามาทำอะไร หูหนวกหรือไงวะ! ไอ้หนู!”

สิ้นเสียง คนถามก็วดาเตะไปอีกหนึ่งที่ ต่อให้ปากกว้างก็คงไม่อาจตอบได้

“อยากตายจริงๆ ไช้ไหม!”

“เฮ้ย อะไรกัน”

อิดะไม่ต้องถึงกับตะโกน แค่เสียงดังกว่าปกติเท่านั้นทุกคนก็หยุด แม้แต่สองคนที่สุมบุนหรีก็ยังขยับยืนตรง ทำให้เห็นว่าที่ชายเหล่านั้นรุมอยู่นั้น เป็นคน ร่างนั้นอ้วนคุดคู้กุมท้องด้วยความเจ็บปวด

แสงจากโคมไฟหน้าร้านจับให้เห็นใบหน้าเหื่อนคราบเลือดแถมมุมปาก โคโทริที่ไม่เคยใช้สายตาเหลือบแลคนไร้บ้านมาก่อนยังจับจ้อง ที่เห็นอันดับแรกคือสันจมูกคม

“ไอ้เด็กนี่มันมาด้อมๆ มองๆ ทำทางน่าสงสัย ถามอะไรก็ไม่ตอบ กลัวจะเป็นศัตรูหรืบ” คนพูดเป็นหนึ่งในสองที่สุมบุนหรีซึ่งเป็นลูกน้องของทาคามิเนะ ส่วนสองคนที่ลงมือเป็นลูกน้องของมาเอดะ คนหนึ่งมีตำหนิตรงใบหูที่ขาดครึ่ง

“แค่เด็กนี่ถึงกับต้องรุมกันเลยหรือไง เสียชื่อฮิโนโทริหมด” ทาคามิเนะทำหน้านิ่งซิงดูแคลน เขาก้าวเข้าไป จะเรียกว่า ‘เด็ก’ ก็ไม่เชิงนักเพราะช่วงขาใต้กางเกงยื่นเก๋ๆ นั้นยาวได้ระดับของผู้ใหญ่คนหนึ่งเลย “เฮ้ย! แก่”

อิดิเตส่ายหน้าเล็กน้อย ทาคามิเนะเดินอืดๆ เข้าไปอย่างไม่ระวัง ถ้าเป็นศัตรูพรึบตาเดียวจะไม่มีร่องหัวหน้าอันดับสามแน่ๆ อาจเพราะฤทธิ์เบียร์ที่ดื่มมาไม่น้อย แต่อิดิเตก็ยังยกประโยชน์ให้เพราะสองคนก่อนหน้าคงตกกำลังเจ้าคนปรีศานั่นได้แล้ว

เมื่อรู้สึกว่ไม่มีการทำร้ายต่อ เจ้าของร่างนั้นก็ติดตัวขึ้นนั่ง ใช้หลังมือเช็ดเลือดที่ปาก หายใจหอบขณะที่มีมือยังกตัญถอง แม้มือหน้าจะฟกช้ำ แต่ดวงต่ายังเบิกโพลง

สายตาแน่นแกร่งกร้าวและพุ่งตรงราวกับสัตว์ป่า โคโบริยกมือขึ้นกัดเล็บอย่างไม่รู้ตัว

“เป็นใคร มาจากไหน มาทำอะไรแถวนี้” อิดิเตถามง่ายๆ แต่ฝ่ายนั้นเงียบ

“เฮ้ย ทำนองถามไม่ได้ยินหรือไง!”

มีความเงียบที่เว้นจังหวะรอคอยชั่วอึดใจ ไม่มีใครรู้ว่าริวโซเองก็เห็นดวงตาเจิดจ้า

“ไม่เกี่ยว...กับพวกนาย...”

“เฮ้ย! วอนซะแล้วไอ้เน!” ทาคามิเนะฉุนขาด ยึดตัวและเงื้อหมัด

“ทาคามิเนะ” ริวโซเอ่ยขึ้น เสียงนั้นเย็นเยียบกว่าอิดิเตว่าทรงพลังกว่าคนถูกเรียกหยุดทันใด ชัยบออกมาให้คนเป็นหัวหน้าก้าวเข้ามา ริวโซดับซิการ์ส่งให้อิดิเต “มาทำอะไรตรงนี้ เจ้าหนู ยังไม่กลับบ้านหรือไง”

‘เจ้าหนู’ ในสายตาของหัวหน้าแก๊งฮิโนทอรินั้นเมื่อมองชัดๆ ก็เห็นว่าห่างไกลวัยในคำเรียกอยู่พอสมควร ถึงไม่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแต่ก็อ่อนวัยกว่าโคโบริไม่เท่าไร ประมาณนักเรียนมัธยมปลาย

“ว่าไงเฮ้ย! หัวหน้าถามทำไมไม่ตอบ!” ทาคามิเนะกระซกเสียงตะโกนถามอีกครั้ง

อีกฝ่ายแข็งขึ้น สะบัดตัวหนีด้วยกำลังที่มี

“ปล่อย! ฉันเกลียดยาภูเขา!”

สิ้นคำตอบ เวลาที่หยุดหมุนไปชั่ววินาที ทาคามิเนะคำรามแล้วปล่อย
หมัดออกไปทันที อีกฝ่ายหน้าสะบัดล้มกลิ้งลงไปอีก

“ไอ้เด็กเวร! ปากดี จังจะทำให้นายเกลียดไปจนตาย” เขาทำท่ายกเท้า

“พอได้แล้ว” คราวนี้น้ำเสียงริวโซติดำคาญขึ้นมา

ทาคามิเนะที่กำลังอารมณ์เดือดเพราะถูกดำซึ่งหน้ายังเก็บอาการไม่ได้
ทันที เขาทำหน้าและเสียงพืดพืดว่าทำไมหัวหน้าจะต้องห้าม

“เราไม่ได้เป็นที่รักของคนธรรมดาอยู่แล้วนี่ จะไม่ไหวทำไม” หัวหน้าแก๊ง
ฮิโนโทริยังพูดเรียบๆ ตาคมกริบกวาดไปทั่วตัวของเด็กหนุ่ม สภาพที่กางเกง
ยีนชายรุ่ม แจ็กเก็ตสีดำเลอะฝุ่นสีมอซอซึ่งไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นจากการถูกรุม
ผสมยาคลุ้มตันคอยุงเหยิงไม่เป็นทรง แก้มตอบผิดธรรมชาติคนในวัยเจริญ
เติบโต

ประสบการณ์เกือบหกสิบปีทำให้มองเห็นความแข็งแกร่งอยู่ในดวงตา
คู่นั้น เพลิงร้อนแห่งชีวิตกับความกระหายที่จะสู้รบแม้จะบาดเจ็บปรากฏ
ชัดเจน แวบหนึ่งภาพนั้นดึงเขากลับไปในอดีต วันที่ไล่กวดริตร้องด้วยความ
หิวโหย เพียงแค่เห็นป้ายชื่อร้านก็กลืนน้ำลาย

จุดประสงค์ของเด็กหนุ่มกับการมาด้อมๆ มองๆ ที่หน้าร้านอาหารจึง
ไม่น่าใช่เพราะว่ามีฮิโนโทริมาอยู่ที่นั่นแน่

ริวโซเหยียดมือออกไปด้านหลัง หยิบเบนโตะสามชั้นที่เป็นของขวัญ
จากชิงรุแห่งมิโอโมเตะมาถือไว้ ก้าวไปข้างหน้า แล้วจู่ๆ ก็ยื่นให้

“เอาไปกินซะ”

แทนที่จะได้เห็นหัวหน้าแก๊งยาภูเขาชื่อดังของเกียวโตตอนใต้สั่งสอน
เด็กจรจัดที่อวดดีเพื่อประกาศบาร์มี ทว่าสิ่งที่เขาทำคือการให้อาหาร แต่นั่น
ก็ไม่ธรรมดาเพราะเป็นเบนโตะสามชั้นจากร้านมิโอโมเตะชื่อดัง

ทาคามิเนะทำท่าจะค้าน ไม่รู้ว่าเสียดายเบนโตะหรูหรือคาดไม่ถึงกับ
บทลงโทษกันแน่ แต่อดีตะยากมีอห้าม

“เอาไปสิ ้วยขนาดนี้ปล่อยให้หิวมากไม่ดีนะ”

ริวโซเห็นดวงตาสีดำรึป่านั่นเบิกกว้างเหมือนตกใจว่าสิ่งที่ซ่อนไว้ได้ถูกขโมยมาแฉต่อหน้าสาธารณะเพราะท่าทางคนรอบข้างก็ประหลาดใจเหมือนกัน ออิตะผุดยิ้ม

เด็กหนุ่มมองหน้าคนให้ด้วยท่าทางระแวงระวัง ครั้นแล้วก็หรีดตาลงนิ่งคล้ายตัดสินใจก่อนจะตอบ

“ฉันไม่กินของจากมือยาคุซ่า”

โดยไม่ต้องออกกิริยามากมาย เพียงแค่คำปฏิเสธที่เปี่ยมด้วยน้ำเสียงหยาบเหยียดก็เพียงพอจะจุดไฟโทสะให้บรรดาสมาชิกแก๊ง ที่ต่างบริภาษออกมาดังลั่น

“ไอ้เวร!”

“อวดดีนักนะแก!”

หนึ่งในนั้นลงเท้าอีกรอบและกระชากคอเสื้อร่างที่นิ่งอยู่จนตัวลอยขึ้นมา

“ไอ้หนู แกกล้าปฏิเสธน้ำใจหัวหน้าได้ยังไง แกมยังปากดีอีก แบบนี้มันต้องสั่งสอนให้จำไปจนตาย!”

หมัดตรงสอยใบหน้าที่ฟกช้ำอยู่แล้วเข้าไปอีก ตามด้วยแรงเตะจากเท้าอีกคู่ ออิตะเหลียวมองริวโซ คนเป็นหัวหน้ายังถือเบนนโตะหุริวไว้ในมือ สีหน้าไม่บอกอารมณ์ซัด แต่แสงจากโคมไฟที่จับเสื้อหัวหน้านั้นเผยความเยือกเย็นวูบนั้นเขาเห็นไฟลุกในดวงตาเจ้านายที่ทำงานมาด้วยกันมากกว่ายี่สิบปี

“หยุดได้แล้ว” ริวโซบอก ยังมีลูกตามนี้อีกหนึ่งดอกจากเจ้าของหมัดหัวหน้าแก่งย่นเบนนโตะคืนไปให้มาเอตะ “กลับ”

“หัวหน้า” ทาคามิเงะทำเสียงคราง

ออิตะเหล้มอง รุ่หนึ่งจึงหยุด แต่คนเป็นหัวหน้าก็หยุดฝีเท้าด้วย เขาหันไปมองทางขวามือซึ่งเป็นส่วนที่แสงไฟส่องไปไม่ถึง

“ราเมนอร่อยไซ้ไหม คุโรซากิ ถึงได้ยืนสบายอารมณ์อย่างนั้น”

จากมุมมืดนั้นมีชายคนหนึ่งก้าวออกมา ไฟที่ปลายบุนหรีแดงวาบตัดกับสูทสีขาวทำให้บริเวณนั้นดูสว่างขึ้นมา เขาเป็นชายไว้ผมยาวที่รวบไว้เรียบร้อย ใบหน้าแสดงถึงคนอายุสี่สิบที่ยังหล่อเหลา แต่สีหน้าเย็นชาไม่รับรู้อะไร และ

ราวกับไม่เห็นเหตุการณ์ตรงหน้า

“ก็...ทำให้ผิดหวังครับ” เขาตอบ

“นี่...คุณครูซากิมาตั้งแต่เมื่อไหร่” ทาคามิเงะถาม

“ตั้งแต่ก่อนที่หมัดแรกของคุโบตะจะฟาดหน้าเด็กนั่นซะอีก” คุโรซากิตอบ ดิบบุหรีทิ้งแล้วเหยียบดับ แล้วก็เดินนำออกไป

ริวโซยคุมปากให้ลูกน้องอันดับสอง ครั้นแล้วก็หันกลับมามองร่างเด็กหนุ่มที่ยังนั่งอยู่บนพื้นและมือก็ยังคงกุมท้องไว้

“ฉันได้ยินที่แกพูดแล้ว จะจำไว้ก็แล้วกัน” จบคำริวโซกิเดินออกไป

โคโทริเหลือบมามองเด็กหนุ่มอีกครั้งแล้วก็เดินกลับไปเช่นกัน

เด็กหนุ่มมองตามกระแทงรถเบนส์สีดำเคลื่อนตัวหายไปในความมืด เขาค่อยๆ ยืนกายขึ้นมา แต่แล้วความเจ็บแปลบที่ท้องรวมทั้งร่างกายที่ไม่ได้รับอาหารมาตั้งแต่เมื่อวานก็ส่งให้ไม่มีแรง จึงเซไปพึ่งกำแพงอิฐและครูดตัวลงมาเพื่อปล่อยลมหายใจหอบทางปากที่ชุ่มเลือดและถ่มออกมาพร้อมน้ำลายเหนียว

“อ๊ย!”

เขาสะดุ้งโหยง เงยหน้ามองตามเสียงแล้วก็นั่ง

ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้ห้าทุ่มครึ่ง ความมืดทางตัวคลุมทุกพื้นที่ แต่ที่อยู่ตรงหน้าของเขาคือแสงสว่าง ไม่ใช่เพราะकिโมโนสีขาว แต่ใบหน้าอ่อนโยนหวานซึ่งและอบอุ่นราวแสงตะวันนั้นต่างหาก

ฮานะเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงท้ายก่อนที่พวกฮิโนทริจะกลับไป จึงพอรู้ว่ามิดะเด็กหนุ่มแปลกหน้ามาอยู่ที่ร้าน เมื่อสายตานั้นสแกนสบ หัวใจก็กระตุกวบ เธอไม่เคยเห็นสายตาร้อนแรง ดิบเถื่อน แต่ขณะเดียวกันก็เหงาเศร้าลึกซึ้งแบบนั้นมาก่อน ราวกับมีมือที่มองไม่เห็นมาจุดให้ตกลงไปในหลุมดำที่เว้งว่างกว้างใหญ่ของห้วงจักรวาลอันไพศาล

เขาขยับตัวจะยืน ทว่าความเจ็บปวดสกดกั้นไว้ และเปลือยร่างออกมา

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

นั่นก็เป็นคำแรกที่เธอเอ่ยออกมาเมื่อได้สติพร้อมกับยื่นมือออกไปโดยอัตโนมัติเพราะเป็นห่วง เมื่ออีกฝ่ายผงะร่างหนีเหมือนรังเกียจ เธอก็ชะงักความเจ็บแทนที่ทันควัน

โครก!

เพราะในความสงบของเวลาและอารมณ์ เสียงนั้นจึงฟังชัด ฮานะยกมือ
แตะปาก ลูกสาวร้านมิโอมโตะระลึกถึงบทสนทนาที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ได้
“หิวใช่ไหม”

เด็กหนุ่มปริศนาก้มหน้าหลบ หญิงสาวยิ้ม

“หิวจริงๆ ด้วย ถ้างั้นรอเดี๋ยวนะ ในครัวน่าจะมီးอะไรเหลืออยู่บ้าง รอ
ตรงนั้นะ เดี่ยวฉันมา” โดยไม่รอคำตอบ เธอก็ก้าวเร็วๆ ออกไป

เด็กหนุ่มกะพริบตา ในใจกำลังลึกลง วูบหนึ่งอับอายกับสภาพที่เป็น
แต่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เป็นแบบนี้ การขออาหารจากร้าน กินขนมปัง แม้กระทั่ง
คุ้ยขยะ นอนข้างถนน ก็เป็นสิ่งที่เคยผ่านมา ครั้งนี้ก็เช่นกัน อุตส่าห์ดันดัน
มาจนถึง เพียงแต่...เขาละอายน้อยนิดเท่านั้น

เมื่อเก็บกวาดและทำความสะอาดครัวเรียบร้อยแล้ว ลูกจ้างก็ทยอยเดิน
กลับที่พักคนงานซึ่งเป็นเรือนเชื่อมต่อโดยคันไ้วด้วยสวนและบ่อปลาคาร์ป

ฮิเดโอะมองซ้ายขวา “ฮานะล่ะครับป้าชิมะ”

“เอ...เมื่อครูเห็นไปส่งทางฮิโนทริกับนายท่านนี่คะ” หญิงวัยกลางคน
คนงานเก่าแก่ก็พลอยมองหาไปด้วย “สงสัยอยู่กับนายท่านมั้งคะคุณฮิเดโอะ
นายท่านบอกว่าวันนี้รู้สึกไม่ค่อยสบาย”

ชายหนุ่มรูปหล่อพยักหน้าเข้าใจและเดินออกไปจากครัว

ดังนั้น ฮานะจึงเข้ามาในครัวตอนที่ทุกคนออกไปหมดแล้ว

...

ถึงจะรู้ว่าเธอผู้นั้นกำลังเดินมาด้วยได้ยินเสียงเกียะ แต่เมื่อใบหน้านั้น
โผล่มาให้เห็น หัวใจของเด็กหนุ่มก็ยังเต้นโครมคราม เธอขอบตาดำแล้วเปิด
กล่องไม้ที่ถือมา ทำท่าอายนๆ

“พอดีไม่มีอะไรเหลือเลยนอกจากข้าว ฉันก็เลยทำข้าวปั้นบ๊วยมาให้ พอ
กินได้ไหม”

ในกล่องมีข้าวรูปสามเหลี่ยมสามก้อน สีขาวแวววาวของข้าวโอดเดนใน
ความสลัว เขาถึงกับถามตัวเองว่านานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้สัมผัสกับเมล็ดข้าว

หญิงสาวส่งให้เขาทั้งกล่อง

“เชิญเลยค่ะ”

เด็กหนุ่มที่หิวโหยยกมือสั่นเทาขึ้นรับ หลายนาทีก่อนหน้าเขาปฏิเสธ เบโนโตะที่หัวหน้าแก๊งยากูซ่าส่งให้ด้วยแรงทะนงตน แต่กลับรับข้าวปั้นกล่องนี้ ด้วยความเต็มใจ

เขาเหลือบมองดวงหน้าของหญิงสาวผู้มีน้ำใจ ไม่เคยเชื่อว่าผู้พิเศษมีจริง กระทั่งวันนี้ ถ้าจะจำกัดความเรื่องหน้าตา นางฟ้าก็คือคนตรงหน้านี้เอง

ด้วยความหิวโหยและเห็นสายตาที่ปรารถนาดี เขาจึงส่งข้าวปั้นเข้าปาก รสชาติหอมหวานอุ่นของข้าวล้าเลิศผสมน้ำส้มสายชูอ่อนๆ กระจายไปทั่วปาก จนยากที่จะควบคุมตัวเอง เด็กหนุ่มกัดคำที่สองและสามอย่างรวดเร็วก็เจอกับ เนื้อบ้วยเปรี้ยวหวานเค็มละมุนซุสข้าวให้ล้าลึกเข้าไปอีก เมื่อเมล็ดข้าวที่ถูก เคี้ยวละเอียดถูกส่งสู่ท้อง ไม่เพียงความหิวที่ถูกไล่ออกไป แต่ความอึดอเม ซาบซึ่งอบอวนยังแผ่ซ่านไปทั่วร่าง

เขาลืมความเจ็บปวดในกระพุ้งแก้ม ใบหน้า และที่ท้อง รู้สึกถึงความ ร้อนที่เอ่อขึ้นที่หัวตา

“เป็นไงบ้าง”

เขาพยักหน้า “อร่อย...”

“อร่อยก็กินให้หมดเลยนะ” ฮานะบอก “แต่จะต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะ ที่มิแคบ้วย วันนี้อาหารขายหมดทุกอย่างเลย อย่าไปพูดว่าที่มิโอโมเตะเสิร์ฟ ได้แค่ข้าวปั้นล่ะ”

เด็กหนุ่มส่ายหน้าถี่ “ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณครับ ขอขอบคุณมากๆ” เขาไม่ได้สัมผัสกับ ‘ข้าวสวย’ มาสองวันเต็ม ต่อให้เป็นข้าวปั้นเกลือกก็เลิศหรู พอจะต่อชีวิตได้แล้ว เธอคนนี้อุตสาห์ใส่บ้วยมาให้ ไม่สนใจกลิ่นตัวที่ไม่ได้เจอบ้วนน้ำมาเกือบห้าวัน แม้แต่ชื่อก็ไม่ถาม แต่สาหร่ายที่ห่อมานั้นตัดตรงบ่งบอก ถึงความพิถีพิถันต่อลูกค้า หรือแม้แต่คนเร่ร่อนอย่างเขา

น้ำแล่นมาจ่อที่หัวตา เขากลิ่นข้าวพร้อมสกดก้นให้น้ำตาไหลกลับลงสู่ หัวใจ

ข้าวสองก้อนหมดไปโดยไม่รู้ตัว เด็กหนุ่มสูดลมหายใจ

“นี่ชาจ๊ะ”

เสียงหวานๆ ดังขึ้นท่าเขาตะลิง รวากับเพ็งนึกได้ว่าหญิงสาวยังนั่งอยู่ข้างๆ สิ่งที่ยืนยันให้คือถ้วยชา ก่อนที่จะรินน้ำชามาให้ด้วยกิริยาเต็มใจยิ่ง น้ำตาที่กลั้นไว้เอ่อขึ้นมาอีก

ความร้อนจากน้ำชาที่ส่งผ่านถ้วยดินเผามาถึงมือช่วยละลายความเยือกเย็นที่ได้รับจากฤดูใบไม้ร่วง กลิ่นหอมของชาเขียวหลายน้ำแข็งหนาที่เกาะผนังก้อนเนื้อในอก เป็นครั้งแรกในรอบเดือนที่หัวใจเขาเต้นแรง ตื่นตัน เป็นหลักฐานยืนยันได้ว่าเขายังมีชีวิต ถูกมองเห็น และได้รับน้ำใจอย่างไม่ต้องการสิ่งใดตอบแทน

เด็กหนุ่มเร่ร่อนกินข้าวหมดทั้งสามก้อน เขาจดจำอีกครั้งก่อนจะส่งถ้วยชามินหญิงสาวผู้มีน้ำใจ ผ่อนลมหายใจยาว และขยับมานั่งบนสันเท้าตนเอง โกงตำและพูดอย่างหนักแน่น “ขอบคุณมากครับ”

ฮานะยืม “ไม่เป็นไร ดีแล้วละ” ตอบพลางเก็บกล่องที่ใส่ข้าวปั้น กระบอคน้ำชา แล้วก็ลุกยืน เด็กหนุ่มยืนตาม เธอชะงัก เพ็งเห็นชัดว่าเขาสูงทีเดียว

“คือผม...” เขาเอ่ยขึ้น

กิริยากระฉับกระเฉงผิดจากก่อนหน้านี้ คงเป็นเพราะข้าวปั้นทำให้มีแรง...ฮานะคิด

“ที่นี่ร้านมิ เอ่อ...ร้านอาหารไซ้ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ ชื่อร้านมิโอโมเตะ” หญิงสาวชี้มือไปยังป้ายไม้เขียนด้วยอักษรสีดำ

เด็กหนุ่มยืนตรง จู่ๆ ก็โค้งให้ “กรุณารับผมเข้าทำงานได้ไหมครับ”

ฮานะเลิกคิ้วกับประโยคคำถามนั้น เธอเงยไปชั่วขณะก่อนจะทำความเข้าใจได้ว่าเด็กหนุ่มหมายถึงอะไร สาวหน้าหวานเอียงคอ

“ขอทำงาน? หมายถึงสมัครงานเหรอ”

“ครับ กรุณาด้วยเถอะครับ”

หญิงสาวแปลกใจขึ้นมาจริงๆ เธอทอดกล่องข้าวและกระบอกลีโสภาไว้กับอก น้ำเสียงของเขาจริงจังอยู่หรือก แต่หน้าปากทำให้ไม่แน่ใจ และสาเหตุ

ที่เขามานอนอยู่ที่หน้าร้านจนถูกฮิโนทริลงมือด้วยความระแวงนั้นก็สำคัญ

“เอ่อ...ที่จริง...”

“มีอะไรกันเหรอครับคุณฮานะ”

เสียงใหญ่กึ่งเรียบกึ่งรื้อนรุดังขึ้นเบื้องหลัง ฮานะได้สติจึงหันไป

“คุณโคจิ คือ...”

โคจิก้าวมายืนข้างหน้าหญิงสาวทันที ด้วยฐานะที่เธอเป็นลูกสาวของนายจ้างก็ถือว่าเป็นนายคนหนึ่ง รวมทั้งการเป็นผู้หญิง เขากำลังจะกลับที่พัก เห็นหญิงสาวยืนอยู่หน้าประตูใหญ่จึงรีบก้าวมาหา

“มีอะไรไ้หนู” พ่อครัวมือหนึ่งถามเสียงเข้ม ย่นจมูกเพราะกลิ่นไม่พึงปรารถนาที่ลอยมา

“พอดีเขามาขอสมัครงานค่ะ”

“ตอนห้าทุ่มนี่นะ ร้านปิดแล้ว กลับไปซะ คุณฮานะเข้าไปข้างในได้แล้วครับ ผมจะปิดประตู” เขาบอกกึ่งสั่ง เพราะชายหนุ่มมีหน้าที่ถือกุญแจประตูใหญ่อีกคนหนึ่งที่พักของเขาอยู่แถวสถานีคิโยมิสึโกโจ ซึ่งเดินจากร้านไปราวสิบห้านาทีเท่านั้น

“คุณโคจิคะ เรากำลังขาดคน...”

“เรื่องนี้ต้องถามนายท่านก่อนไม่ใช่หรือครับ”

“แต่...”

“กลับเข้าไปข้างในเถอะครับ”

โคจิเป็นคนจริงจังและเข้มงวด แม้เขาจะเป็นลูกจ้างแต่ก็เป็นผู้อาวุโสกว่า ฮานะจะต้องฟัง หญิงสาวพยักหน้า แต่ยังหันไปทางเด็กหนุ่มปริศนาที่เธอยังไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ

“พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่นะ”

เมื่อเขามองตอบกลับมา ฮานะก็รู้สึกถึงกระแสไฟฟ้าที่เล่นผ่านร่าง เธอจึงรีบหมุนกายและก้าวเร็วๆ เข้าไปที่ร้าน

โคจิเหลือบมองหญิงสาวแวบหนึ่ง แล้วหันไปทำตาตุ่มผู้มาเยือนยามวิกาล อีกฝ่ายจึงค่อยๆ เดินถอยออกไป ชายหนุ่มยืนมองตามจนลับตา ก่อนจะปิดประตูไม้บานใหญ่ และเดินไปยังที่พัก ในความมืดที่สลับด้วยแสงไฟมิ

เพียงเสียงเท้าเป็นเพื่อน

นี่คืออาณาเขตของมิโอโมเตะ แม้จะเข้ามานั่งในห้องขนาดหกเหลี่ยมแล้ว แต่เด็กหนุ่มก็ยังอดตื่นต้นไม่ได้ เลือทาทามิให้ความรู้สึกไม่คุ้นเคย เมื่อมองไปยังบริเวณโทโคโนมะ^๕ ที่มีดอกวิลโลว์จัดอยู่ในแจกันดินเผาและภาพวาดพระอาทิตย์ตกดินที่แขวนไว้ก็ทำให้เขารู้สึกแปลกแยกชอบกล

ตอนที่เดินเข้ามา เขาได้เห็นสวนสวยที่เต็มไปด้วยสนแคระและต้นบ๊วยไผ่งามที่ยืนหยดในเวลาที่มีความหนาวมาเยือน แม้อยู่ท่ามกลางหิมะดอกบ๊วยก็บานอย่างสวยที่สุด ในหนังสือกวีนที่เขียนด้วยคันจิมักจะพูดว่าบ๊วยเป็นดอกไม้แห่งความชื่นบาน มีโชค เป็นความอ่อนเยาว์ที่ยืนยาว และเป็นความเข้มแข็งในอุดมคติ

ผู้หญิงคนนั้น...ก็สวมกิโมโนลายดอกบ๊วย

เขายืนเฝ้าอยู่ที่ร้านตอนเจ็ดโมง เจอกับผู้ชายตัวสูงสวมแว่นคนเมื่อวาน อีกฝ่ายปรายตามองแล้วเดินหายเข้าไปในร้านลักฟักก็กลับออกมาพร้อมผู้หญิงคนนั้น ยามอยู่ใต้แสงสว่าง รอยยิ้มเธอเจิดจ้า

‘ฉันไม่ได้มีอำนาจตัดสินใจเรื่องนี้หรอก แต่ว่าคุยกับคุณพ่อแล้ว ท่านบอกว่าให้เธอลองเข้ามาคุยดูนะ ตอนนี้ทางเราขาดคนอยู่พอดี’

พูดจบเธอก็ยิ้มให้และหมุนกายเดินไป ส่วนผู้ชายตัวสูงนั้นก็มองผ่านแว่นมาด้วยสายตาเคร่งขรึมเหมือนเคย ได้มาเห็นชัดๆ ก็พบว่าอีกฝ่ายตัวสูงเท่าๆ เขาเลยทีเดียว

ประตูบานเลื่อนเปิดออก ชายคนหนึ่งยืนอยู่ แสงยามเช้าที่ส่องย้อนมาทำให้ดูน่าเกรงขาม เขาก็มืดระชะลงโดยอัตโนมัติ อีกฝ่ายเดินเข้ามา นั่งมีหญิงวัยกลางคนในชุดกิโมโนลายตารางเดินตามเข้ามาพร้อมถาดเครื่องชาก่อนรินส่งให้ เขากล่าวขอบคุณ ส่วนชายสูงวัยยกถ้วยชาขึ้นจิบ กลิ่นหอมละมุน

^๕ ห้องหรือซุ้มเล็กๆ ในห้องญี่ปุ่นแบบเก่า บริเวณนี้จะเป็นการยกพื้นขึ้นจากพื้นเดิมเล็กน้อย เพื่อตกแต่งภาพวาดที่เป็นม้วนกระดาษ หรือประดับแจกันดอกไม้ หรือหากมีการเปลี่ยนฤดูกาลการตกแต่งต่างๆ ก็จะเปลี่ยนไป เช่นเทศกาลปีใหม่

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่านี่คือ ‘คุณพ่อ’ ที่เธอคนนั้นเอยถึง และเป็นนายใหญ่แห่งมิโอโมเตะแห่งนี้เอง

หญิงวัยกลางคนมองเขาด้วยสายตาเป็นมิตรกึ่งสงสัยก่อนจะเคลื่อนตัวออกไป เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง

“ชื่ออะไร อายุเท่าไร” เสียงแหบเหมือนคนไม่ค่อยได้พูด ทว่าก็กังวานสมฐานะ

“ซา...เอ่อ คางาวะ อายุสิบหก”

“ชื่อเต็ม”

เด็กหนุ่มเผลอปาก “เรียกผมว่า คางาวะ จิน ก็ได้”

“เรียกผมว่า...อย่างนั้นหรือ คิดว่าบอกแค่นั้นแล้วฉันจะไม่ถามต่อหรือไง” ชิงรุกดอก มองคนตรงหน้า และบันทึกรายละเอียดต่างๆ ไว้ในใจ โดยเฉพาะดวงตาที่ฉายความเจ็บปวดอยู่แวบๆ ทุกครั้งที่เงยบล “ฮานะบอกฉันว่าเธอมาขอทำงาน”

หัวใจของจินวูบไหว ผู้หญิงคนนั้นชื่อฮานะ...ฮานะ ทำไมถึงได้ตื่นเต้นก็แค่ชื่อเท่านั้นเอง

“วัยขนาดเธอคือเด็ก ม. ปลาย ถ้ามาทำงาน แปลว่าไม่มีปัญหาตามหลังมาหรือไง”

สติของเขากลับคืนมา เข้าใจว่าชายสูงวัยหมายถึงการหนีออกจากบ้านของเด็กวัยรุ่นอย่างที่มีให้เห็น จินมองมือที่กำแน่นอยู่บนหน้าขาตนเอง ภาพที่เขาไม่อาจลืมได้...สีแดงของเลือด

“มีคนจำพวกหนึ่งที่เรียกว่าตัวคนเดียวในโลกนี้ ผมเป็นคนประเภทนั้น”

ชิงรุเติมชาและยกถ้วยขึ้นจิบ “ตอบได้สวยหรูดี แต่มันไม่มีประโยชน์กับฉัน เธอคิดว่านี่คือที่ไหน”

“ร้านมิโอโมเตะ ร้านอาหารญี่ปุ่นดั้งเดิมครับ”

มุมปากเจ้าบ้านยกยิ้ม “เรื่องนี้ถามย่านค้าขายก็รู้แล้ว แล้วยังไง ทำไมฉันจะต้องจำงเธอ”

คราวนี้เป็นผู้มาเยือนนิ่งบ้าง

“ถ้าเธอรู้จักชื่อร้านก็คงรู้ว่าที่นี่ไม่ใช่ร้านที่ลูกจ้างจะเดินเข้าออก

ได้ง่ายๆ คิดว่าฉันจะรับเด็กเร่ร่อนอย่างเธอมาทำอะไร”

จินรู้สึกละเลือดในกายแล่นพล่าน ไม่ใช่เพราะโกรธ แต่เป็นความกระหายบางอย่างที่เกิดขึ้นจากการดูแคลน เขาก็ไม่ได้มีชีวิตที่สวยหรูมาก่อน เพียงเพราะเหตุการณ์บางอย่างทำให้อารมณ์ความรู้สึกแข็งกระด้าง รัศมีจากนายใหญ่แห่งมิโอโมเตะไม่ได้ทำให้กลัว กลับกัน เป็นความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเดินเข้าหาเหมือนนกที่ปีกไม่กลัวความตาย

“เพราะผมแข็งแรง...” เขาตอบและยืดกายขึ้นตรง “ใช้แรงงานผมได้ ยังไงก็ต้องมีคนคอยทำความสะอาดเก็บล้าง พ่อครัวที่จับมีดคงไม่ใช่ข้อมือฝ่าฟันหรืออุ้งฝ่ามือไม่จำเป็น”

มิโอโมเตะไม่เคยประกาศรับสมัครพนักงาน ทุกคนล้วนแล้วแต่มาขอทำงาน และเกือบทั้งหมดมาจากครอบครัวที่มีกิจการของตนเอง ร้านอาหาร โรงแรม เป็นเด็กหนุ่มหรือหญิงสาวที่อยากมาฝึกฝีมือเพื่อจะได้ประสบการณ์ที่ล้ำค่าไปพัฒนากิจการของตนเอง ความมุ่งมั่นของคนเหล่านั้นมีเพื่อจะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุด เก่งให้ได้มากที่สุด

แต่ไม่มีใครเลยที่จะบอกว่ายอมทำงานด้วยการรับคำสั่งเพื่ออยู่ในตำแหน่งต่ำสุด

กระทั่ง คางาวะ จิน เข้ามาและพูดคำนี้

ซึ่งรู้สึกลึกในวินาทีนั้นว่าคนตรงหน้าไม่ใช่แค่ ‘เด็กหนุ่ม’ แต่มีอะไรบางอย่างลุกซ่อนอยู่ในกายสูงและดวงตาอ้ำว้างแข็งกร้าว

ล้ำค่ามากุไร

ที่ครัว สมาชิกกำลังเตรียมอาหารเหมือนเคย มาโมรุกำลังทำความสะอาดหม้อขนาดต่างๆ ซินโงเอสาหร่ายคอมบุห่อปลาชิราเมะซึ่งได้มาชุดแรกสำหรับปีนี้ โคจิกำลังเขียนเมนูประจำวัน ส่วนฮิเดโอะกำลังลับมีดยานากิยะ^๖ ชายหนุ่มใช้ผ้าเช็ดก่อนจะหายไปมีดขึ้นส่องดูความคม

ชิมะเดินเข้ามาพร้อมจิน เด็กหนุ่มแนะนำตัว

“คางาวะ จิน ครับ”

ชายหนุ่มสี่คนผงกศีรษะตอบ เมื่อหญิงวัยกลางคนเอ่ยชื่อให้เขารู้จักที่ละคน จินก็รีบทำความจดจำ ผู้ชายตัวสูงใส่แว่นทำทางเข้มงวดที่เขาเจอเป็นครั้งที่สามแล้วคือหัวหน้าพ่อครัวชื่อโคจิ ผู้ชายตัวเตี้ยล่ำสันคือรองพ่อครัวนามซินโง มาโมรุคือพ่อครัวลำดับต่ำสุดอายุไล่เลี่ยกับเขา

“ส่วนนั่นก็ฮิเดโอะ ลูกชายคุณชิเงรุ เจอกันแล้วนะอะ”

ลูกชายของเจ้าของร้าน พี่ชายของเธอคนนั้น จินบันทึกเรื่องนี้ไว้แล้วหลังจากที่ชิเงรุตกลงรับเขาทำงาน เขาคือมัคธีระจุดพื้นแสดงความขอบคุณ

^๖ มีดที่ใช้สำหรับการตัดปลาแบบซาซิมิ ซึ่งออกแบบมาสำหรับการตัดผ่านเนื้อปลาเพียงครั้งเดียว จึงมีความคมสูงมาก ความยาวประมาณ ๒๔-๓๖ เซนติเมตร

ชายหน้าหยกคนนี้ก็ถูกเรียกเข้ามาเพื่อรับรู้

เขาเป็นชายที่มีรูปลักษณ์หล่อเหลา ยิ่งอยู่ในชุดพ่อครัวสีขาวก็ยิ่งราวกับว่าจะส่องแสงออกมาได้ดังพระอาทิตย์จริงๆ

“มีอะไร”

จินไม่รู้ตัวว่าตนเองได้เผลอมองหน้าลูกชายของนายจ้าง ซึ่งก็เท่ากับว่าเป็นนายจ้างคนหนึ่ง เมื่ออีกฝ่ายวางมิดที่เพ่งลับเสริมอีกเล่มและเอ่ยขึ้นจึงได้รู้สึกตัว สายหน้าและค้อมศีรษะเชิงขอโทษ

“ทางอะคุง เดียวจะพาไปดูที่พักนะ” ชิมะเอ่ยขึ้น

เด็กหนุ่มผงกศีรษะแล้วก็เดินตามหญิงหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟออกไป

ชินโงะขมวดคิ้ว “อะไรของมัน ทำทางกระด้างชะมัด” เขาบนเพิ่มพ้า

“สูงะแฮะ” มาโมรุพูดบ้าง

ชินโงะทำหน้าบึ้ง “ถ้าแค่สูงแล้วยกของไม่ได้ก็เปล่าประโยชน์”

“แล้วคุณชินโงะไม่ทำอะไรครับ” รุ่นน้องทำเสียงสงสัย “หรือว่า...”

“หุบปากแล้วล้างจานต่อไป!” เขาคำรามใส่

มาโมรุทำคอหด แต่ก็อมยิ้ม เพราะจุดอ่อนของรุ่นพี่คนนี้อยู่ที่ส่วนสูงหนึ่งร้อยหกสิบแปดเซนติเมตร เจ้าตัวถูกปฏิเสธจากหญิงสาวบ่อยๆ เพราะสมัยนี้มีแต่ผู้ชายตัวสูง ขนาดเขาเองสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าก็ยังถือว่าอยู่ในระดับกลาง เพราะโคจิก็สูงถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปด ส่วนเจ้าของความสูงร้อยแปดสิบสองซึ่งเป็นอันดับหนึ่งคือฮิเดโอะ

“คุณมะเหมือม่วงมาแล้วค่ะ”

เสียงสดไสมาพร้อมกับหญิงสาวที่ถือตะกร้ามาด้วยสองมือ ข้างในบรรจุมะเหมือม่วงจนพูน

“ว้าว ตัวเอกอีกหนึ่งของฤดูใบไม้ร่วงมาแล้ว” ชินโงะเดินมาหยิบผลที่อยู่บนสุด หมุนมะเหมือลูกประมาณก้านนิ้ว สีม่วงอมดำแวววาว “สวยชะมัด เปล่งปลั่งเงาวับ มะเหมือม่วงของคุณฮานะที่ยอดเยี่ยมไม่แพ้ของฮิราจินะ รออยู่นานแล้ว”

“อยากชิมไวกะ จัง” มาโมรุทำเสียงตื่นเต้น

ฮิเดโอะเดินเข้ามาหยิบ “ถ้าอย่างนั้น มือเช้าวันนี้เรากินมะเหมือม่วงกัน

ดีกว่า เดี่ยวผมเป็นพ่อครัวเอง”

“เดี๋ยวค่ะพี่ วันนี้เป็นเวรทำของฉันนี่นา” ฮานะท้วง

“ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย พี่ช่วย” ชายหนุ่มบอกพร้อมยิ้มสดใส

เจ้าตัวแสบค่อนข้างน้อยด้วยความรู้สึกลึกที่เหมือนถูกแย่งหน้าที่สำคัญไป เธอเดินไปดูผักสดที่โต๊ะ ครั้นแล้วก็ร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น

“อ๊ะ จังสิ ทุกคนคะ วันนี้จะมีพนักงานใหม่ด้วยนะ”

ฮิโตะโอะกำลังเลือกมะเขือม่วงลูกที่ไม่สายนักออกมาเพื่อจะทำเป็นอาหาร เข้าสำหรับพนักงานในร้านซึ่งจะผลัดกันทำ ส่วนผลงามๆ นั้นไว้สำหรับลูกค้า เขานับจำนวนเท่าสมาชิกแล้วก็เอ่ยขึ้นเรียบๆ

“ทุกคนรู้แล้วละ เมื่อกี้ป้าชิมะพามาแนะนำแล้ว ตอนนั้นพาไปดูห้องอยู่”

รอยยิ้มหายไปจากดวงหน้าหวาน เธอกะพริบตาปริบๆ แต่ไม่ทันได้นึก เสียหายที่ไม่มีโอกาสได้บอกว่าแท้จริงแล้วเธอเจอเขาก่อนใคร คนเป็นพี่ก็มา ดึงมือไป

“อ้าว เชิญครับ คุณแม่ครัว คุณมะเขือม่วงรออยู่”

หญิงสาวหัวเราะ ที่ท่าเร่ริงของเธอทำให้บรรยากาศในห้องครัวสดใส อยู่เสมอ

ชิงรุยกถั่วยชาขึ้นจิบ หลังจากพี่ชิมะมารายงานว่าได้ให้คางาวะดูที่พัก และอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เขากำลังทบทวนเรื่องราวเมื่อเช้านี้

ก่อนที่จะตกลงรับก็ได้ไปขอความเห็นจากโคจิ ซึ่งเล่าว่าได้เจอเด็กหนุ่ม ตั้งแต่เมื่อคืนพร้อมกับฮานะ ขอทำงานตั้งแต่ตอนนั้น และเช้านี้ก็ยังมารออยู่ ตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น

‘เด็กเร่ร่อน’ นายใหญ่แห่งมิโอโมเตะพูดเหมือนรำพึง ‘เธอคิดว่ายังไง’

คนฟังนิ่งไปชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยขึ้น ‘อันที่จริงก็ดูไม่ชอบมาพากลเท่าไร แต่ทางเราก็กำลังขาดคนพอดี การรับคนไม่มีที่ไปเข้าทำงานก็พิสูจน์ได้อย่าง หนึ่งว่าอีกฝ่ายพร้อมสู้มากแค่ไหน ผมว่ารับไว้ก็ได้ครับ ผมจะคอยจับตาดูให้’

เขาฟังความเห็นของชายที่ทำงานในครัวของมิโอโมเตะมาเกือบยี่สิบปี สายตาที่มองคนผ่านแว่นใส่นั้นละเอียด เทียงตรง และแรงงานก็เป็นสิ่งจำเป็น

อย่างยิ่งในครัวของเขาตอนนี้

‘พ่อครัวที่จับผิดคงไม่ใช่ข้อมือผ้าพื้นหรือผ้าพื้น...’

นี่อาจจะเป็นเหตุผลของโคจิ ซึ่งคงจะไม่เอาความรับผิดชอบในครัวมาเสี่ยงกับเด็กที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า ส่วนเหตุผลของเขาก็คือ ฮานะที่ตื่นเช้ามาปลูกเพื่อจะเล่าเรื่องเด็กหนุ่มเร่ร่อนที่มาขอทำงานก่อนใคร เธอเล่าว่าเด็กหนุ่มปฏิเสธบนโต๊ะที่ คาจิวาระ ริวโซ ยื่นให้อย่างทะนงตัว ตรงนี้ทำให้ความคิดซึ่งรุดสุด

ดวงตาตอนที่เธอขอร้องนั้นเหมือนแววตาของเมกุมิไม่มีผิด แจ่มใสเมตตา และเข้มแข็ง

เขาพ่อล้มหายใจยาว ‘ฝากด้วยนะโคจิ’

‘รับนายท่าน’

จินอยู่ในชุดทำครัวสีขาวเดินเข้ามาในห้องปรุงอาหาร สมาชิกทุกคนกำลังทำหน้าที่ของตนเอง หุงข้าว เตรียมซุ๊ป ทำปลา ล้างผัก ยกเว้นชายที่ชื่อฮิเดโอะซึ่งไม่อยู่ที่นั่น ขณะนั้นยังไม่มีใครสังเกตถึงการมาของเขา

“อ๊ย เข้าทำดีนี่นะ”

เสียงของชิมะที่เดินเข้ามาเบื้องหลังทำให้ทุกคนหันมามอง จินหลุบตา กิ่งเค็ง ไม่เห็นหญิงสาวนามฮานะด้วย

“โคจิคุง คุณยามากูจิร้านปลาโท. มาบอกว่าพรุ่งนี้สั่งมากูโร่ที่จองมาแล้วนะ จะให้มาส่งที่นี่หรือไปรับเองจะ”

“เดี๋ยวไปรับเองก็ได้ครับ ผมจะไปดูวัตถุดิบใหม่ๆ ด้วย” พ่อครัวร่างผอมสูงตอบ

“ได้” ชิมะพยักหน้าแล้วเดินออกไปให้คำตอบแก่พ่อค้าที่ถือสายรอกอยู่

จินบันทึกขั้นตอนนี้ลงในสมอง ป้าชิมะเป็นหัวหน้าสาวเลิฟ รับจองประสานงานต่างๆ เขากำลังก้าวเข้าพื้นที่ แต่แขนยาวขวางไว้

“เดี๋ยวก่อน” เสียงโคจิห้วนสั้น เขามองหน้าจิน เอ๋อเล็กน้อย “ไปตัดผมซะเด็กใหม่ไม่อนุญาตให้ไว้ผมยาวในครัว”

คนผมยาวยกมือจับผมตัวเองแล้วทำท่าจะเดินไป ทว่าก็หันกลับมามอง

หน้าคนลั้งนึ่งๆ

“มีอะไร”

“ผม...เอ่อ ไม่มีเงินครับ”

เสียงตอบไม่ดัง แต่ก็พอทำให้หัวหน้าพ่อครัวซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าได้ยิน เขาขมวดคิ้ว ความประหลาดใจถูกขจัดออกไปเมื่อรำลึกได้ถึงภาพเมื่อคืน โคจิหยิบผ้ามาเช็ดมือ เรียกให้ชินโงมารับปลาที่ตรวจคุณภาพแล้วไปทำความสะอาด

“ตามมา”

จินทำตามอย่างว่าง่าย มาเฝ้ามองตาม มีมือใหญ่มาตบลงที่ไหล่

“ยินดีด้วยนะเจ้าหนู ที่นายไม่ใช่เด็กใหม่แล้ว”

มาเฝ้ารู้เข้าใจทันที แอบหมั่นไส้สีหน้าระรื่นของรุ่นพี่ติดหมัด “ปลาต่อให้ตัดหัวก็ยังเป็นปลาอยู่ดีนะครับ”

ชินโงทำหน้าจ่น “หมายความว่ายังไง”

มาเฝ้ารูลอกตา แล้วก็ขัดโกโบต่อ

“มาเฝ้า แปลว่าอะไร...”

“เฮ้ย ชินโง ปลาเสร็จหรือยัง!”

ชายหนุ่มสะดุ้ง ลนลานรีบกลับไปโต๊ะปรุงอาหาร แล้วขอเดสก์ตปลาต่ออย่างรวดเร็ว โดยมีสายตาตำหนิจากพ่อครัวกำกับอยู่

ฮิเดโอะเดินยกถังกระดาษเข้ามาวางลงที่โต๊ะกลาง บอกว่าเป็นลูกพลับของฝากจากเจ้าของร้านโซบะชื่อยามาตะ ตั้งใจว่าจะตากแห้ง

โคจิหยิบผลไม้สีส้มชิ้นมาดมกลิ่น ลูกพลับที่ปลูกตามบ้านที่อยู่อาศัยมักจะเป็นพันธุ์มีรสฝาด ไม่เหมาะกับการกินสด ส่วนใหญ่จึงนำมาตากแห้งกัน

“ป็นลูกพลับดอกดีนะครับ คุณฮิเดโอะทำเลยครับ” พ่อครัวหนุ่มพูดในที่สุด

จินได้เงินมาสองพันเยนจากโคจิ เขาสัญญาว่าถ้าได้รับค่าจ้างแล้วจะรีบใช้คืนทันที พ่อครัวหนุ่มสั่งให้รีบไปรีบมาเพราะมีงานรออยู่ เขาจึงเข้าร้านเล็กๆ ที่ไม่ไกลจากมิโอะเตะ มีรูปร่างเตี้ยป้อมเป็นช่างและทำทุกอย่างคนเดียว อีกฝ่ายรู้ว่าเขาเป็นพ่อครัว เขาดูจากเสื้อที่ใส่อยู่ จึงถามว่าทำครัวที่ไหน

พอจินตนาการว่าร้านมิโอโมเตะ คราวนี้ช่างที่ต้องใช้แก้วมาต่อชาเพื่อตัดผมลูกค้ายิ่งไม่หยุด เขาบอกว่ารู้จัก ชายามะ โคจิ เป็นอย่างดี เพราะพ่อครัวคนนั้นเป็นลูกค้าประจำของที่นี่

ชายชราเจ๋อแจ่วไปเรื่อยๆ อย่างอารมณ์ดี และเงินก็ได้รับของขวัญชิ้นแรกจากคนในชุมชนนี้ นั่นคือการที่เขาไม่ต้องเสียเงินค่าตัดผมให้แก่ชายซึ่งรู้ชื่อต่อมาว่าคุซามุโร่

“ตั้งใจทำงานนะเจ้าหนู” ชายชราบอกทิ้งท้าย

ถึงแม้ว่าจะไม่คาดหวังในอาชีพนี้ แต่เงินก็โค้งขอบคุนอย่างประทับใจ หลังจากมาถึง เขาได้รับน้ำใจเป็นครั้งที่สามแล้ว

...

เมื่อกลับมาถึงมิโอโมเตะอีกครั้งก็ผ่านมือเข้าไปแล้ว แต่ชิมะก็บอกว่าส่วนของเขายังอยู่ มือเข้าสำหรับการทำงานวันแรกมีมะเขือม่วงย่างโปะด้วยไข่เหี้ยผสมโชยุ ปลาอย่าง ไช้มัน และซุชิมิโซะใส่โกโบ เขายกมากินที่ด้านหลังครัวบริเวณที่เก็บพื้นเพื่อไม่ให้เกะกะการทำงานของคนอื่นๆ รสชาตินั้นไม่ต้องพูดถึง ทั้งความหอมหวานของมะเขือม่วงย่างราดซอสมิโซะ ความสดของปลาชั้นมะ หรือแม้แต่ซุชิมิโซะที่ใส่โกโบลงไปเพิ่มรสชาติ ทุกอย่างเป็นของดีที่สุดในสำหรับเด็กเรวอนคนหนึ่งที่ได้รับมา

จินตั้งใจแล้วว่าตลอดช่วงเวลาที่อยู่ในร้านแห่งนี้จะไม่ทำตัวให้เปล่าประโยชน์ จะอดทนจนถึงที่สุด จนกว่า...

“ฟิน ฟิน อู๋!”

เขาสะดุ้ง ผุดลุกจนเกือบจะทำถาดจานซามูร่วง ฮานะนั่นเอง หญิงสาวเดินเข้ามาในห้องเก็บพื้น แล้วก็ตกใจเช่นกันที่เห็นเขาน้อยๆ วันนั้นเธอสวมกิโมโนลายเส้นเหมือนกับพนักงานเสิร์ฟ แต่เป็นสีม่วงเข้มสลับขาวเหมือนดอกไอริส เขาถือถาดจานข้าวไว้ เห็นหญิงสาวยืนนิ่ง สายตานั้นจับจ้องมาจนเขาเขิน “เอ่อ...”

“อู๋” ฮานะรู้สึกตัว ก้มมองพื้นอึ้งๆ “ขอโทษจ๊ะ เธอตัดผมแล้ว...ดูดีขึ้นนะ”

เธอพูด เพิ่งมีโอกาสดูเห็นหน้าอีกฝ่ายชัดๆ ผมยาวคลุมคอเหลือล้น

ประมาณสองเซนติเมตรเปิดดวงหน้ากระจ่างสะอาดสะอาดอัน คิ้วเฉียงขึ้นเล็กๆ ดวงตาร้าว จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง โกร่งหน้าคมด้วยแนวกรามที่แข็งแรง

จินไม่เคยแยแสกับรูปลักษณ์ตัวเอง เพิ่งจะได้ส่องกระจกก็ตอนที่ไปตัดผม พอเธอหักกลับรู้สึกวูบวาบ เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว ก้มหน้ามองเท้าตนเอง ขณะที่หัวใจเต้นแรง ทำตัวไม่ถูก

“ฉันจะมาเอาฟืนนะ” เธอบอกพลางก้าวเข้ามา

จินมองตาม เขาวางถาดแล้วหันไปหยิบกองฟืนเป็นมัดๆ นั้นไปเองโดยไม่พูดอะไร

ฮานะมองแล้วยิ้ม รู้สึกเป็นสุขกับการได้ช่วยเหลือคนอื่น

เมื่อเอาฟืนไปใส่ให้ที่ครัว จินก็ได้รับคำสั่งให้มาผ่าฟืนเพิ่มต่อทันที ทุกวันต้องใช้ฟืนหุงข้าวอย่างน้อยวันละสองครั้ง ยิ่งอากาศหนาวเมนูอาหารที่ต้องใช้ความร้อนสูงหลายอย่างก็ยิ่งทำให้ต้องใช้ฟืนเพิ่มจึงต้องสำรองไว้ทุกๆ สามวัน

ชิมะเดินออกมา “คางาวะคุง เดี่ยวผ่าฟืนเสร็จแล้วไปถูระเบียบด้วยนะจ๊ะ”

เด็กหนุ่มปาดเหงื่อที่ขมับ เอ่ยรับคำพร้อมพยักหน้า หญิงวัยกลางคนอมยิ้ม

วันต่อมา เจ็ดโมงที่ตลาดนิจิชิ

ความที่ตั้งอยู่ระหว่างถนนสองสายคือชั้นใจกับจิตใจและมีร้านรวงมากมายในตรอกยาวจึงทำให้ที่นี่เป็นเสมือนครัวของเกี้ยวโตตลอดเวลาร้อยกว่าปีที่ผ่านมา และถึงแม้จะเปลี่ยนจากตลาดขายส่งปลาเป็นตลาดขายสินค้าปลีกทั่วไปก็ยังคงมีคนมาจับจ่ายซื้อของกันหนาแน่นทุกวัน รวมถึงนักท่องเที่ยวต่างชาติด้วย

ในยามปกติร้านมิโอะโมเตะจะมีร้านค้าวัตถุดิบเจ้าประจำไปส่งของให้พ่อครัวจึงไม่ได้มาขายตลาดทุกวัน เนื่องจากวันนี้มีียงมากุโรสต์ๆ มาใหม่ ฮิเดโอะจึงขอมากับโคจิเพื่อสำรวจตลาด

ฮิเดโอะแวะซื้อแอปเปิลที่ร้านผลไม้ซึ่งมีสามีภรรยาเป็นเจ้าของและแถม

ให้อย่างยินดี หลังจากนั้นก็ซื้อเกล็ดน้ำตาลทราย ถั่ว เกลือที่ใช้ทั่วไป แบ่งสำหรับทำโชบะ เมื่อครบทุกอย่างก็มาถึงจุดหมายสำคัญคือร้านปลายามากุจิ ซึ่งเป็นร้านอาหารสดที่ใหญ่ที่สุดในชิชิชิ บริเวณร้านเต็มไปด้วยสัตว์น้ำสดใหม่นานาชนิด บรรดาลูกค้าทั้งชาวจรและชาวประจำต่างจับจองเพื่อนำไปประกอบอาหาร ทำให้ร้านนี้หนาแน่นไปด้วยผู้คน เสียงต่อราคาดังเซ็งเซ่

บนโต๊ะหน้าร้านมีมากุโรตัวใหญ่ที่กำลังถูกพ่อครัวใช้มีดเคาะ^๗ สับส่วนหัวออก ตามด้วยครีบบ และกระดูกแข็งที่ยึดครีบบอก จนเหลือแต่ตัวปลา ซึ่งส่วนที่ถูกตัดออกไปนั้นก็ถูกบรรจุพร้อมน้ำแข็งใส่ถังให้แก่พ่อค้าที่รออยู่ทันที

“โอ๊ะ ซายามะคุง คุณชายน้อยแห่งมิโอมิเตะะ สวัสดีครับ”

คนหักคือเจ้าของร้านที่ชื่อยามากุจินั่นเอง อายุห้าสิบแต่ยังดูเหมือนคนอายุน้อยกลางๆ ร่างลำสัน โบกมือพร้อมยิ้มสดใส โคจิกับฮิเดโอะเค็งทักทาย

“โอ้โฮ ไม่ได้เห็นฮงมากุโร^๘ ขนาดใหญ่แบบนี้ที่ชิชิคินานแล้วนะครับเนี่ย” ซายารูปหล่อเอ่ย

“ผมพอมีเพื่อนเก่าที่ทำประมงอยู่อิเนะ เขาออกเรือไปเมื่อวันก่อน พอได้กรีบโทร. หาผมก็เลยได้มา ตัวนี้หนักตั้งร้อยเจ็ดสิบกิโล สดมากเลยครับ ผมเองก็ไม่ได้แล่มากุโรขนาดใหญ่แบบนี้มานานแล้ว เลยต้องไปตามฮิโตะคุงมาช่วย” เขาหมายถึงชายหนุ่มซึ่งกำลังแล่นเรือปลาอยู่ ในบริเวณนั้นมีพ่อค้าแม่ค้าจากร้านอาหารมาซื้อควมามากุโรด้วยเช่นกัน

มีดผ่าลงบนเนื้อมากุโรตรงกลางลำตัวด้วยความแม่นยำเที่ยงตรง ก่อนขยับมายังบริเวณสันหลัง เพียงลงมีดไม่กี่ครั้งเนื้อส่วนนี้ก็หลุดออกมา สีแดงแห่งความสดสะท้อนอยู่ในดวงตาคนแล เขายกมันออกมาส่งต่อให้ยามากุจิ พ่อค้าประกาศราคาทันที เสียงจับจองดังลั่น เนื้อแดงมีจำนวนสองชิ้นใหญ่ โคจิซึซงกิโลกรัม

ท้องส่วนล่างคือลำดับต่อไปที่ฮิโตะคุงแล่ออกมา บริเวณท้องมีความหนา

^๗ มีดที่ใช้ฆ่าแหลมปลายหรือสัตว์ปีกทั้งตัว ส่วนปลายบางและโค้ง ส่วนโคนจะหนา เหมาะสำหรับสับกระดูกคอปลา ความยาวประมาณ ๑๖.๕๐-๒๐ เซนติเมตร

^๘ หรือเรียกว่า Bluefin tuna เป็นทูน่าที่มีขนาดใหญ่ หนักมากกว่าหนึ่งร้อยกิโลกรัมขึ้นไป ซึ่งจะมีมันสูงบริเวณท้องปลาเรียกว่า โอโทโร่ มีราคาแพงและมีรสชาติอร่อย

และมีไขมันแทรกอยู่มาก ขึ้นเนื้อจึงเป็นสีชมพูอ่อน ส่วนชูโทโร่หรือบริเวณปลายหางที่แทรกมันปานกลางมีสีชมพูเข้มกว่าเล็กน้อย ชายหนุ่มทำการตัดสองส่วนนี้ออกจากกัน

“โอโโโโร่ได้แล้ว!” ยามาคุจิประกาศเสียงดัง “ชูโทโร่ก็มาด้วย!”

คราวนี้เสียงพ่อค้าแม่ค้าดังกว่าครั้งแรก ร้านค้าขนาดเล็กก็ยิ่งซื้อแม่จะได้อีกมากก็ตาม เพราะกำลังซื้อส่วนใหญ่เป็นซูชิระดับภัตตาคาร โคจิซึ่งเป็นคนจากมิโอโมเตะก็เช่นกัน เขาซื้อโอโโโโร่และชูโทโร่ไปอีกอย่างละหนึ่งกิโลกรัม

“โชคดีนะครับที่เราได้ทั้งสามอย่าง” ฮิเดโอะบอกเมื่อมาถึงที่รถ และช่วยคนอายุมากกว่ายกถังบรรจุเนื้อพลาสติกขึ้นไปไว้เรียบร้อยแล้ว

“คุณยามาคุจิเคารพนายท่านมาก สมัยก่อนติดการพนันเกือบฆ่าตัวตายก็ได้นายท่านเตือนสติถึงมีกำลังใจกลับมาทำมาหากิน แถมนายท่านยังรู้จักคนเยอะ ติดต่อชาวประมงดีๆ ให้จนถึงตัวมาได้ถึงวันนี้แหละครับ” โคจิอุบาย

ฮิเดโอะพยักหน้า พูดว่าเคยได้ยินเรื่องนี้มาเหมือนกัน

“คุณฮิเดโอะเห็นผู้ชายที่ใส่หมวกไหมครับ นั่นคือคนจากโรงแรมห้าดาวในโอซาก้าเชียวนะครับ ถ้าไม่ใช่ร้านมิโอโมเตะของนายท่าน บางทีวันนี้เราอาจจะไม่ได้ของดีเท่านี้ก็ได้อีกครับ”

โคจิพูดพลางปิดกระเป๋าท้าย สีหน้าตอนพูดถึงนายจ้างแสดงความเคารพอย่างสูง เขาเดินไปที่ประตูฝั่งคนขับ

“คุณโคจิ กลับไปก่อนนะครับ ผมมีของต้องซื้อนิดหน่อย”

ชายหนุ่มบอกแล้วก็เดินผล่อออกไป ถึงแม้ได้ถามแต่หัวหน้าพ่อครัวก็รู้ว่าลูกชายนายจ้างจะไปที่ไหน แม้ทุกครั้งที่มาตลาดหนุ่มหล่อเนื้อหอมจะได้รับของแถมมากมายจากบรรดาสาว ๆ แต่เขาก็ไม่ลืมซื้อซิสเค้กซึ่งเป็นของโปรดของน้องสาวกลับไปฝากเสมอ

“อ่อยจริง ๆ อากามินียอดเยี่ยมที่สุด จริงไหม ชิงรุคุง ฮิเดโอะคุณมา ๆ ชนแก้วกัน”

อาไซเป็นชายชราวัยเจ็ดสิบสองที่เหลื่อผมหงอก สีขาวที่ศีรษะด้านหลัง รูปร่างผอมบาง มือที่คืบตะเกียบเหี่ยวแห้งและตกรกระ เสียงนั้นดังก้องหลังจาก

ที่ส่งมากูโรเข้าปากพลางพยักพยักกับเจ้าของร้านทั้งสองที่มาต้อนรับลูกค้าเก่าแก่นี้ด้วยตนเอง ในจานมีแต่อกามิหรือเนื้อแดงเพราะเขาชอบกินมากกว่าโอโทะโร่ซึ่งเป็นส่วนยอดนิยม ส่วนจานของหญิงวัยห้าสิบปลายๆ ที่นั่งข้างกันนั้นเป็นซาซิมิจากมากูโรทั้งสามส่วน

ฮิเดโอะจะปฏิเสธ แต่ชิงรุสบตาเชิงอนุญาตและขอร้อง เขาจึงยกจอกสาเกพบกับชายชราพอเป็นมารยาท ลักพักเขาก็ขอตัวออกไปทำครัวต่อ ส่วนนายใหญ่แห่งมิโอะโมเตะนั่งดื่มเป็นเพื่อนลูกค้าตามคำขออยู่ครู่ใหญ่

...

ที่หน้าร้าน ชิงรุมาส่งลูกค้าผู้นี้ด้วยตนเอง เขายื่นห่อผ้าให้นาโอะ
“ของที่สั่งไว้ครับ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอรับ ข้างในเป็นเบนโตะพิเศษที่มีแต่เนื้ออกามิเท่านั้น เนื่องจากนาโอะต้องการให้พ่อสามีได้กินเนื้อแดงต่อไปอีกอย่างน้อยสองสามวัน โดยที่เป็นของจากร้านนี้เท่านั้น

“ตะเกียบ มีตะเกียบใหม่ ขอคุณหน่อย” ชายชราพูด

“มีอยู่แล้วครับ กลับกันเถอะครับคุณปู่” ลูกชายของนาโอะมารับ เขาเดินไปประคองคนเป็นปู่

“ขอฉันดูก่อน” เขายืนยัน ลูกสะใภ้จึงหยิบซองตะเกียบซึ่งอยู่บริเวณมัดของห่อผ้าให้ดู ชายชรารับไปแล้วก็ทำหน้าเศร้า “นี่มันไม่ใช่ซองตะเกียบแบบเดิมนี่”

ชิงรุนิ่ง...

“สมัยก่อนนะ ถึงจะเป็นแค่เบนโตะ แต่หนูเมกุมิก็พับซองตะเกียบเองทุกอัน ตอนนั้นคงไม่ได้ทำเองแล้วสินะ” น้ำเสียงชายชราโศกเศร้า

“คุณปู่ ไปกันเถอะครับ”

หลานชายพุง คนเป็นปู่ก็เดินไปอย่างว่าง่าย เขาทำคอดกต่างจากท่าทางเร่ร่อนในห้องอาหารเมื่อครู่ลิบลับ

เมื่อพ่อสามีกับลูกชายเดินออกไป นาโอะก็เอ่ยขึ้น “ขอโทษด้วยนะค่ะ ถ้าคุณพ่อพูดอะไรไม่ดี วันนี้อยู่ดีๆ ก็มาบอกว่าจะกินอกามิของมิโอะโมเตะ ดิฉันจะมาซื้อให้เพราะเห็นว่าคุณพ่อมีไข้อ่อนๆ ก็ไม่ยอม บอกว่ายังไงก็จะมา

กินที่ร้านให้ได้ ก็เลยต้องให้ลูกชายพามา”

“ไม่เป็นไรหรอกครับคุณนาย” ชิงระบุบอ เพราะอาโช่นั้นเป็นลูกค้า มิโอโมเตะมาตั้งแต่สมัยที่ปู่เขายังอยู่ ซึ่งตอนนั้นยังเป็นร้านเล็กๆ ที่ทำเบนโตะขายเท่านั้น อาโช่ผ่านช่วงสงครามโดยเสียลูกชายไปสองคน ผ่านช่วงเวลาสมหวังที่มีหลานชายสองคน และมีเหลนสามคนก็เป็นชายตั้งสองคน

“ถ้าঁนั้นลาละคะ ราตรีสวัสดิ์”

“ราตรีสวัสดิ์ครับ รักษาสุขภาพด้วย”

ชิงมองต้นบัวที่เคลือบด้วยแสงสีส้มจากโคมไฟ คำพูดของชายชราถูกต้องทุกประการ เมื่อก่อนนี้ภรรยาของเขาบรรจงพับซองตะเกียบสำหรับลูกค้า และเมื่อเกือบห้าสิบปีก่อน เนื้อแดงของมากุโรถือว่าเป็นเนื้อปลาแท้ๆ จึงไม่แปลกที่อาโชจะไม่ยอมรับโอโโโระแทรกมันที่ได้รับความนิยมที่สุดและมีราคาแพงที่สุดอย่างวันนี้

ทุกอย่างดำเนินไปภายใต้การเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ

“ฉันจะไม่ทำให้เธอผิดหวัง เมกุมิ ฉันสัญญา”

ห้องขนาดสามเลื่อเรียกได้ว่าแคบที่สุด แต่สำหรับจินตอนนี่ดีและปลอดภัยที่สุดแล้ว นี่เป็นคืนที่สอง แต่ความรู้สึกยินดีที่ได้กลับมา นั่งบนเสื่อทาหมากก็ยังล้นเอ่อ เพราะเขาต้องนอนบนพื้นคอนกรีตเย็นเฉียบร่วมสองเดือน

ข้าวปั้นบัว ข้าวปลาย่าง มะเขือม่วงก็เช่นกัน อาหารที่เรียบง่าย แต่สำหรับการกินเพื่อต่อชีวิตก็เลอค่าต่อคนอย่างเขาแล้ว แถมยังได้พักคนเดียว เพราะชิมะเล่าว่า ห้องที่ใหญ่กว่านี้มีมาโมรุกับชินโงพักอยู่ด้วยกันไปแล้ว ซึ่งจินก็พอใจ หรือจะเรียกว่าไม่มีสิทธิ์เลือกอะไรได้เลยดีกว่า

เด็กหนุ่มปูพูกอนที่ได้รับมา วันนี้ทำงานเต็มเวลาจึงเหนื่อยกว่าเมื่อวาน แต่อีกไม่นานก็คงชิน เขาหยิบถุงผ้าเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าเป้ เปิดออก ในนั้นมีกระดาดะเก๋าๆ ยับๆ อยู่ มันคือซองตะเกียบแบบที่ใส่มากับเบนโตะ

ซองที่พับมาจากกระดาดะชิมพูเขียนด้วยอักษรที่เหมือนกับหน้าร้านอาหารแห่งนี้...มิโอโมเตะ

คางาวะ จิน เข้มปากแน่น ในที่สุดก็ได้เข้ามาแล้ว

ย่างก้าวสี่แถว

ไบเมเปิลสีส้มอมแดงร่วงลงมาบนถนนตามแรงลม คางวะ จินเงยหน้าขึ้นมอง ต้นของมันอยู่ในสวนของบ้านฝั่งตรงข้าม เช่นเดียวกับไบแปะก๊วย ซึ่งจะเปลี่ยนเป็นสีเหลืองสดในช่วงปลายเดือนนี้

กวาดลานหน้าร้านเสร็จ ต่อไปคือล้างหม้อและเครื่องครัวทุกชิ้น เมื่อมาโมรุชนผักต่างๆ เข้ามาก็ทำการล้างและส่งต่อให้รุ่นพี่ไปปอก หั่น เตรียมไว้ประกอบอาหาร หลังจากนั้นก็ติดเตา กินมื้อเช้า ล้างจานซ้ำอีกครั้ง ฐะเบียงต่อต้านการตรวจจำนวนพิน และคอยเป็นลูกมือหยิบจับงานเบ็ดเตล็ดต่างๆ ตามที่จะถูกใช้

สิบวันพอดีที่ได้มาอยู่ที่นี่ เริ่มปรับตัวได้ งานหนักทำให้นอนหลับสนิทได้โดยไม่ฝันร้าย กระนั้นจินก็ยังสะดุ้งตื่นมากลางดึกอยู่บ้าง แล้วต้องย้ำว่าเรื่องที่ตนเองได้มีที่พักที่กินเป็นหลักแหล่งนั้นเป็นความจริง

ทุกครั้งที่เขาหยิบซองตะเกียบนั้นขึ้นมาดู กระดาษสีชมพูเกือบจะกลืนไปกับภาพในห้องที่กลายเป็นนรกไปแล้วตอนที่เขากลับมาจากโรงเรียน

“คางวะ เสร็จหรือยัง ทางนี้ยังมีงานอีกนะ” มาโมรุเรียก จินจึงรีบเดินกลับเข้าไป

รุ่นพี่อายุมากกว่าสองปีให้เขาล้างผักจำพวกแครอท หัวไชเท้า และ

มะเขือม่วงที่เก็บมาสดๆ ส่วนเผือกจะมีคนนำมาส่งซึ่งต้องใช้ผ้าขัดเอาเปลือก
ออกแทนการปอกด้วยมีด น้ำในยามเช้าตรู่เย็นจัด แต่จิ้งก็ตั้งหน้าตั้งตาล้างไป
เรื่อยๆ

มีร่องเท้าอยู่ตรงหน้า เขาเงยหน้าขึ้น ฮานะนั่นเอง

หญิงสาวสวมกางเกงฮากามะทับกิโมโน ในวันอาทิตย์ที่ได้หยุดครั้งแรก
เขาแอบคิดว่าจะได้เห็นเธอในชุดกระโปรงเหมือนกับสาวเลิร์ฟคนอื่นที่แต่งตัว
ออกไปเที่ยว แต่ก็ไม่เห็น เพราะเธอออกไปข้างนอกตั้งแต่เช้า และกลับมาใน
ชุดกิโมโนแบบที่คุ้นตา

เธอวางหัวใช้เท้าอีกตะกร้าหนึ่งซึ่งมีขนาดเล็กกว่า ที่ร้านมิโอมะตะ
ปลูกผักบางอย่างเอง ซึ่งคนที่ดูแลกระบวนการนี้ทั้งหมดคือฮานะ

“วันนี้เยอะหน่อย ระบายด้วยนะ”

จิ้งได้แต่พยักหน้า ฮานะถอยออกมายืนดู ชายผู้มีอายุน้อยกว่าเธอ
สามปีทำงานอย่างแข็งขันมาตลอดสิบวันที่ผ่านมา พูดน้อย เธออยากจะทำกาย
เขา แต่สีหน้าก็เกรียดยที่จับอยู่เสมอทำให้ไม่กล้า

ครั้งนี่ก็เช่นกัน หลังจากรีรอครู่หนึ่งเธอก็เดินออกมาจากบริเวณนั้น

เด็กหนุ่มหยุดมือที่กำลังถูดินออกจากหัวใช้เท้ามาจับที่หน้าอกตัวเอง
ทำไมยังตื่นเต้น

มือเช้าวันนี้เป็นเมฆง่าย ๆ อย่างข้าวราดน้ำชาโรยหน้าด้วยสาหร่าย
เลิร์ฟกับปลาอย่าง ไซม้วน และผักดอง ก่อนหน้านั้นจิ้งได้กินข้าวราดน้ำชาที่ใช้
พูน้าหั่นเป็นเส้นคลุกโชยุเป็นเครื่องโรยหน้า จิ้งไม่กล้าพูดว่าเขากินของดิบ
ไม่ได้ ผลก็คือท้องเสียจนทำงานไม่ได้ไปหนึ่งวัน ต้องตามหมอมาดูอาการ
และถูกโคจิตำหนิเสียยกใหญ่ โทะซึนไม่บอกกล่าวจะทำให้หายจ้งเดือดร้อน

จิ้งบอกว่าไม่มีอะไรแพ้อีก และปิดท้ายด้วยคำขอโทษ ดังนั้น เมื่อเมฆ
นี้วนมาอีกครั้ง ส่วนของเขาจึงเป็นของแห้ง ขณะที่คนอื่นเป็นพูน้าที่เหลือจาก
เลิร์ฟลูกค้าในวันก่อนหน้า

“ทุกคนมีของที่กินไม่ได้หรือไม่ชอบกันทั้งนั้นแหละ ไม่ต้องคิดมากนัก
คางาวะคุง”

คำพูดของฮานะทำให้ความอึดอัดนั้นเปลี่ยนเป็นความวูบไหว เด็กหนุ่ม
ก้มหน้ากินข้าวไปโดยไม่พูดอะไรต่อจนอิ่ม เก็บล้างจานรวมของทุกคน แล้วก็
ยกถังน้ำกับผ้าถูพื้นไปที่ระเบียง ได้ยินเสียงซิมะคุยโทรศัพท์กับลูกค้า

“ได้ค่ะ ห้องบ๊วยเหมือนเดิม เอ๊ะ คราวนี้ไม่ใช่ห้องบ๊วยเธอคะ”

เด็กหนุ่มบิดหน้าออกจากผ้า ไม่ได้สนใจนัก แต่หูได้ยินโดยอัตโนมัติ

“อยากได้ห้องใหญ่ นั่นเป็นห้องสืบบากิ...อ้อ ได้ค่ะ ทั้งหมดเป็นสิบห้าท่าน
นะคะ เต็มผู้จัดการให้ ชอบคุณค่ะ”

เธอพูดเสร็จก็วิ่งสาย และเดินออกมาจากห้องบัญชีเล็กๆ ทางเดียวกับ
ที่จินกำลังถูพื้นอยู่ ยิ้มให้

“อ๊ะ นายท่าน”

เสียงเรียกทำให้จินงวยหน้า แล้วก็ลุกขึ้นโค้งทักทาย ตั้งแต่เข้ามาทำงาน
ได้เจอนายใหญ่แห่งมิโอมิเตะไม่บ่อยนัก บางวันก็ไม่ได้เห็น แต่บางวันขาย
สูงวัยก็เข้าไปในครัวเพื่อจะพูดเรื่องอะไรเกี่ยวกับทางร้านสักครั้ง

ทักทายแล้วเขาก็ทำงานต่อ

ซิงรุคุยกับซิมะ “เตรียมห้องให้ทางฮิโนโทริใช่ไหม”

มือที่กำลังกดผ้าลงบนพื้นไม้ชะงัก ฮิโนโทริ...ชื่อนี้

“ค่ะ ทางนั้นเปลี่ยนเป็นห้องสืบบากิ แต่ว่าจะขอเพิ่มเป็นสิบห้าคน ขอใช้
ห้องสุมิระที่อยู่ติดกันด้วย แล้วก็ขอให้ถอดฟุซุเมะ^๔ ด้วยนะคะ”

ซิงรุคุฟังนิ่งๆ ครั้นแล้วก็พยักหน้า “ถ้าฉันทำตามนั้น ดูแลให้ดี อ้อ
เดี๋ยวตามฮิเดะโอะให้ไปหาเงินที่ห้องชาด้วย”

“ได้ค่ะ”

ทั้งซิงรุคุและซิมะต่างก็เดินแยกกันไป แต่จินยังคงนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น
ฮิโนโทริ ผู้สร้างแผลบนตัวเมื่อสิบวันก่อน ยากุซ่า...ชื่อของกลุ่มคนที่ทำลาย
ความหวังในชีวิตจนพังพินาศตั้งแต่สองเดือนที่แล้ว

^๔ เป็นประตูลิเก้นที่ทำด้วยไม้และกระดาดเหมือนกับประตูห้อง แต่ใช้กระดาดหนาและแสง
สว่างไม่สามารถที่จะผ่านได้ ใช้เป็นประตูระหว่างห้อง มีการวาดภาพลงไป สามารถถอดออก
เพื่อเพิ่มหรือลดขนาดของห้องได้

เบาะแสกำลังจะมาที่นี้

ในครัว โคจิดูรูปในกระดาดที่ฮิเดโอะส่งให้ ดวงตาไต้แว่นใสครุ่นคิดเกี่ยวกับการตกแต่งในอาหารจานหนึ่ง ฮิเดโอะมักจะมึ่วิธีการทำอาหารที่แปลกใหม่มาเสนออยู่บ่อยๆ ซึ่งรู้กับเขาไม่ค่อยเห็นด้วย แต่บางอย่างก็ถูกปรับปรุงจนสามารถนำมาใช้ได้ และชายหนุ่มก็ยังพยายามอยู่เสมอ พ่อครัวอาสุเอยังว่าความคิดนี้ไม่ใช่แนวทางของมิโอะโมเตะ แต่ลูกชายเจ้าของร้านก็ยืนยันความรับผิดชอบเอง

โคจินั่งอยู่ครู่หนึ่ง ท้ายที่สุดก็พยักหน้ายอม และหันไปสนใจลูกพลับตากแห้งที่ทำไว้เมื่อหลายวันก่อน

“ลองอะไรอยู่หะคะ” ฮานะเดินเข้ามา ตามมาด้วยชินงิกับมาโมรุที่ช่วยกันแบกถังไม้เข้ามา และสองสาวซาโอริกับมิชิโกะ สองหนุ่มวางลงที่โต๊ะกลาง

ฮิเดโอะหันไปอธิบายให้น้องสาวฟัง ฟังจบหญิงสาวก็ยิ้มซุกซน

“ลองทำอะไรอีกแล้ว เดี่ยวคุณพ่อก็ดูเอาอีกหะคะ”

ชายหนุ่มยิ้มเจื่อน โคจิที่กำลังชิมลูกพลับตากแห้งมีรอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากแวบหนึ่งก่อนจะหายไปเป็นความคิด ฮิเดโอะคือคนที่จะต้องรับช่วงต่อร้านมิโอะโมเตะเป็นรุ่นที่สี่อย่างไม่ต้องสงสัย แต่บางครั้งเขาก็ไม่แน่ใจว่าความคิด ‘นอกกรอบ’ ของชายหนุ่มจะนำร้านไปได้ไกลหรือเปล่า ยกตัวอย่างการทำเพื่อ ‘ไซว์’ ลูกค้าครั้งนี้ก็เป็นหนึ่งในวิธิต่างที่บิดาของชายหนุ่มไม่ชอบใจนัก

“แล้วนี่อะไร อ๊ะ อย่าบอกนะว่า..นุกาสึเกะ^{๑๑} ไซว์ใหม่”

“ใช่แล้วค่ะ ครบกำหนดห้าเดือนวันนี้พอดีเลย” เธอบอกเสียงใส “มีแตงกวา แครร์รอต มะเขือม่วง แล้วก็หัวไชเท้า”

“เยี่ยมไปเลย” ฮิเดโอะร้องแล้วก็มองฮานะตาใส “ชิมได้ไหม”

^{๑๑} Nukazuke การดองผักแบบหนึ่งโดยใช้จมูกข้าวคั่ว เกลือ สาหร่ายคอมบุ และส่วนผสมอื่นๆ เช่น ไวน์ เบียร์ เปลือกแอปเปิล (ซึ่งส่วนนี้จะต่างกันออกไปแล้วแต่สูตร) มาคลุกเคล้าให้เข้ากันแล้วพักไว้หลายๆ เดือน มีรสชาติเปรี้ยว เค็ม กรอบ การดองแบบนี้มีจุลินทรีย์ในการช่วยย่อยอาหาร

คนตองยืมหวาน “รอกำถามนี้อยู่เลย”

เธอเปิดฝาลัง ชินโงกับมาโมรุทำท่าส่ายคอกินเข้าเต็มปอด ฮานะหยิบผักตองทั้งส้อย่างมาส่งให้มาโมรุเอาไปล้างเอารำข้าวคั่วออก และหันมาวางใส่จานส่งให้ทุกคนได้ชิมทั่วกัน ซึ่งมารกับชิมะก็ถูกเรียกมาชิมด้วย

“อืม! ผักตองคุณฮานะนี้อร่อยที่สุดเลย” ซาโอร็ร้อง

“เค็ม เปรี้ยว หอมรำข้าว และที่สำคัญ กรูบกรอบเป็นที่สุด”

“ใช่เลย เป็นการเคี้ยวผักตองที่มีความสุขจริงๆ ไม่เสียแรงที่รอมมาหลายเดือน สมกับเป็นฝีมือคุณฮานะ” ชินโงยังทำท่าเคลิ้มฝัน

“อร่อยมากครับคุณฮานะ” โคจิเอ่ย หญิงสาวจึงโค้งขอบคุณ

จินเดินเข้ามาทางประตูหลัง ชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นทุกคนมายนั่งรวมกัน

“คางวาระ มานี้เร็ว มาชิมผักตองกัน” มาโมรุเรียก

เขาเพิ่งผ่าฟืนเสร็จ กำลังก้าวเข้าห้องครัวก็หยุดกึก ไม่ใช่เพราะแขนขาที่ล้า แต่ด้วยชื่อที่อีกฝ่ายเอ่ยต่างหาก

ผักตอง...

ภาพของเหลวสีแดงที่เหลือนอยู่ในเบนโตะ ในห้องที่ฉาบด้วยกลิ่นคาว...

“คางวาระ”

ได้ยินเสียงเรียกซ้ำ จินจึงรีบดึงสติตนเองกลับมา หัวใจเต้นตึกตักเตรียมใจรับกับสิ่งที่ต้องเจอ แต่ภาพตรงหน้าไม่มีสีแดง ไม่มีส่วนไหนใกล้เคียงนอกจากสีส้มของแครร์อต

เขาหายใจโล่ง ไม่รู้ว่าดีใจหรือเสียดาย นั่นสินะ แค่ไม่กี่วันที่มาอยู่ที่นี่จะได้พบสิ่งที่ตามหาอยู่มันก็คงเป็นการเพ้อฝันไปหน่อย

“นุคาสึเกะ คุณฮานะดองเองเลยนะ”

พอได้ยินคำอธิบายว่าเป็นฝีมือของฮานะและเจ้าตัวที่กำลังยืนยิ้มหวานอยู่ตรงนั้นก็ทำให้เขาประหม่าขึ้นมาทันควัน เด็กหนุ่มก้มหน้าใช้ตะเกียบคีบแครร์อตเข้าปาก

สัมผัสแรกคือความกรอบ สัมผัสที่สองคือรสเปรี้ยวเค็มแผ่กระจายไปทั่วลิ้น สัมผัสที่สามคือกลิ่นหอมของแอลกอฮอล์

“กลิ่นอะไรครับ”

“เบียร์” อีเดโอเป็นคนตอบ “ของที่นี่จะใส่เบียร์กับเปลือกแอปเปิลลงไปด้วย เป็นสูตรเฉพาะของเราเอง”

จินพยักหน้า พุดสั้นๆ ว่าอร่อย ไม่อยากเอ่ยออกไปว่าในชีวิตของเขาไม่ค่อยได้กินอาหารที่มีรสชาติลึกซึ้งมากนัก ส่วนใหญ่เขาฝากท้องกับข้าวปั้น ข้าวหน้าต่างๆ ราเมน มิโซะซุปรักเป็นแบบใส่เต้าหู้ธรรมดา

แต่ตอนนี้เขาอยากกินและอยากเห็นผักดองสีแดงผลกลมเกลี้ยงแบบนั้น

“เอาละ แยกย้ายกันเถอะ ยังมีงานอีกมาก เดี่ยวจะไม่ทัน” โคจิผู้เข้มงวดเอ่ยขึ้นในที่สุด

เมื่อถอดประตูที่กั้นห้องสืบกักกับห้องสุมิระออกไป จึงกลายเป็นห้องใหญ่ที่รองรับลูกค้าได้มากถึงยี่สิบคน ก่อนหน้านี้ซึ่งรู้ให้จินกับมาโมะมาจัดโต๊ะยาวและวางเบาะนั่งจำนวนสิบห้าที่ไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เมื่อสมาชิกฮิโนทริมาถึง ชิมะต้องให้มิซึโกะกับซาโอริมาเสิร์ฟประจำที่แขกกลุ่มนี้ไว้ก่อน ส่วนตนเอง มารี และฮานะนั้นช่วยเสิร์ฟลูกค้าห้องอื่น

เครื่องดื่มและอาหารเรียกน้ำย่อยถูกทยอยเสิร์ฟเรื่อยๆ สมาชิกวันนี้มีเอ็นจาวะ^{๑๑} ที่ได้จากปลาฮิราเมะ ชิ้นส่วนรูปร่างยาววางมาบนจานดินเผา เนื้อดิบสีน้ำตาลเข้มยิ่งส่งให้เนื้อสีขาวนวลโดดเด่น สัมผัสกรุบกรอบและสดใหม่เรียกเสียงฮือฮาให้บรรดาสมาชิกได้ไม่แพ้โอโทโรชิซิมพูอันเลย

“อ้อหือ ทั้งรสชาติ ทั้งสีกลิ่น จานสามที่จัดวาง สมคำเล่าลือจริงๆ ในฐานะหัวหน้าสาขา A ขอขอบคุณหัวหน้าคาจิวระสำหรับงานเลี้ยงครั้งนี้ และขออวยพรให้คุณหนูโคโทริด้วยครับ”

ชายผู้เป็นหนึ่งในสมาชิกแก๊งกล่าว เขาคำนับคนเป็นเจ้านายและลูกสาวเจ้านายอย่างจริงใจ

“ผมก็เช่นกันครับ ขอให้คุณหนูมีสุขภาพแข็งแรงตลอดไป คันทากิจาก

^{๑๑} คำที่ใช้เรียกส่วนครีbsd้านบนและล่างของปลาซีกเดียว (Flatfish) เช่น ปลาฮิราเมะ ปลากระเรย์ คนไทยเรียกกรวมๆ ว่าปลาลิ้นหมา

สาขา K ครับ”

โคโทธิงกศิริชะรับ วันนี้เธอยังคงสวมกิโมโนแบบฟูริโซตะ แต่เป็นผ้าไหมสีแดง ลวดลายเส้นสลักดอกบ๊วยสีทองแวววาว หญิงสาวรวบผมขึ้น ตกแต่งด้วยเครื่องประดับผมรูปดอกไม้ที่มีพู่ห้อยสีขาวดูอ่อนหวาน ริมฝีปากสีแดงระเรื่อของเธอแย้มยิ้มอย่างเป็นสุขในฐานะเจ้าของวันคล้ายวันเกิด

มัตสึทาเกะเสิร์ฟมากับเนื้อโกเบและบุชูไว ชาบูสีแดงส้มโดดเด่น เนื้อหลุดล่อนจากเบสิกล้มผัดลื่น ขนาดทาคามิเนะผู้โปรดปรานเห็ดสนมากมาย ก็ยังถึงกับออดปากว่าไม่ยากจะกลืน เขาชดเชยรัยอีกใหญ่

ลำดับการเสิร์ฟอาหารมาถึงผักตองซึ่งจัดวางมาได้อย่างลงตัวทั้งแครี-รอต มะเขือม่วง แดงกวาดอง และหัวไชเท้า

“รสชาติเยี่ยม เป็นผักตองที่หอมละมุนมาก” ออิตะกล่าว

“คุณฮานะดองเอง ผักทั้งหมดนี้เธอก็ปลูกเองค่ะ” ชิมะเอ่ยชมนายสาววางสาเกอุ่นใหม่ๆ ให้รองหัวหน้าและหัวหน้าแก๊ง

โคโทธิงกศิริที่กำลังคืบมะเขือม่วง คิดว่าจะเปลี่ยนใจไม่กินดีไหม ทว่าสายตาของพ่อที่เหลือบเลเมา และด้วยมารยาทบนโต๊ะทำให้คืบแครีรอตนั้นมากขึ้น และต้องยอมรับว่ารสชาติอร่อยสมกับที่รองหัวหน้าชื่นชม

จะมากอดตีเรื่องแค่นี้ก็ไม่สมกับเป็นเธอ ก็แค่คนทำอาหารคนหนึ่งเท่านั้นเอง

เวลาแห่งการดื่มกินผ่านไป พร้อมกับการพูดคุยเรื่องราวต่างๆ อาหารความหมดแล้ว

“ขอรับกวนด้วยค่ะ”

เสียงซาโอริดังขึ้นที่หน้าประตู และบานเลื่อนก็เปิดออก สาวเสิร์ฟสองคนรวมหัวหน้าก็เข้ามา โคโทธิงกศิริพลมหายใจ เนื่องจากเธอกำลังรอให้เมฆุนี้เสร็จสิ้นลง จะได้ขอปลิกตัวไปเดินเล่นในสวนได้เสียที

“ผลไม้ค่ะ” สาวแก้มกลมพูด เธอวางจานผลไม้ห้าใบตรงหน้าลูกค้าอันประกอบไปด้วยแอปเปิล องุ่น และลูกแพร์ ซึ่งจัดแต่งมาอย่างลงตัว

มิชิโกะกับชิมะก็ทำเช่นกัน ทุกคนได้ครบ ยกเว้นของโคโทธิ

“ของคุณโคโทธิ ลักครุ่นะคะ” หัวหน้าสาวเสิร์ฟวัยกลางคนเอ่ยอย่าง

นอนน้อม

หญิงสาวกำลังขุ่นใจเล็กๆ ว่าแม้อาหารจะอร่อย แต่ไม่เห็นพ่อครัวมา
ทักทายกันบ้าง เมื่อเจอกับเหตุการณ์ที่คล้ายกับจะเป็นความผิดพลาดที่งาน
ส่วนของเธอยังไม่ครบจึงเพิ่มความหงุดหงิดขึ้นมา แต่เมื่อมองไปที่ประตู...

ชายหนุ่มในชุดขาวก็ทำให้ความรู้สึกนั้นหายพลัน

ความวูบไหวผุดขึ้นเป็นระลอกคลื่น เมื่อฮิเดโอะโค้งศีรษะทักทาย แล้ว
ขยับให้หญิงสาวในชุดกิโมโนที่ถือจานอีกคนได้เดินเข้ามา คุณเขาวางจานใบใหญ่
ที่มีฝาครอบลงบนโต๊ะตรงหน้าโคโทริ

“ขอภัยที่ทำให้รบกวน เนื่องในโอกาสนี้เป็นวันเกิดของคุณโคโทริ ผม
ได้ทำสิ่งนี้ขึ้นเป็นพิเศษ” พุดจบก็พยักหน้าให้น้องสาว

ฮานะกล่าวคำขอภัยเบาๆ แล้วยื่นมือไปเปิดฝาดอก

เสียงฮือฮาด้วยความตื่นเต้นดังไปทั้งห้อง เพราะของที่อยู่บนจานใบ
ใหญ่นั้นไม่ใช่ผลไม้ตามฤดูกาลธรรมดา

นกฟีนิกซ์สีขาวกำลังเซ่ตัวอยู่กลางกอดอกไม้สีแดงที่ทำมาจากแอปเปิล
ตัวนกใช้หัวใช้เท้าเกาะสลักเป็นขนตั้งแต่ช่วงคอลงไปถึงปีกได้ละเอียดลออ
หางยาวที่เป็นสัญลักษณ์เฉพาะตัวก็ตัดเป็นเส้นๆ อย่างบรรจงโดยใช้สีส้มของ
แคร่รถแซมลงไปเพื่อความสมจริง ส่วนหัวก็เหลาเรียบกลมกลิ้ง เปลวไฟ
บนหัวก็ตัดแต่งได้อย่างพลิ้วไหวราวกับกำลังลุกโชนอยู่จริงๆ

ตรงกอดอกไม้คือแอปเปิลสีแดงสดที่ถูกกริดเป็นกลีบอย่างคมกริบ
ตัดกับสีเขียวสดของใบชิโสะ นอกจากนั้นแอปเปิลยังกลายเป็นนกตัวเล็กที่
รายล้อมฟีนิกซ์อีกที่เหมือนบริวาร

“นกฟีนิกซ์คือนกไฟ ก็คือฮิโนโทริ ส่วนคุณโคโทริก็เหมือนนกสีแดงที่
สดใสและแข็งแรงเหมือนแอปเปิลแห่งฤดูใบไม้ร่วง ขอมอบสิ่งนี้เป็นของขวัญ
จากใจชาวมิโอมิเตะทุกคน สุขสันต์วันเกิดนายหญิงน้อยแห่งฮิโนโทริครับ”

โคโทริแทบจะไม่ได้ยินเสียงอะไรนอกจากหัวใจตัวเอง เธอจ้องนก
ฟีนิกซ์และบริวารในงานนั้นอย่างตะลึงลาน กระทั่งเขาเอ่ยถึงจึงได้ผลอดตัวไป
สบตากับชายหนุ่มผู้สง่างามขึ้นมาให้ วินาทีนั้นความปลื้มปริ่มท่วมท้นจนเกือบ
จะล้นออกมา หญิงสาวยกสองมือปิดปากตนเอง กระพริบตาไล่ของเหลวแห่ง

ความตื่นตันที่มาจ่อ และเพื่อสำรวจมกิริยา

เสียงปรบมือครั้งแรกดังขึ้น แล้วก็ดังต่อๆ มา พร้อมเสียงอวยพรสลักับคำชื่นชมในฝีมืออันฉกาจฉกรรจ์ของพ่อครัวหนุ่ม

“ขอบคุณมากๆ ค่ะ คุณฮิเดโอะ”

ฮิเดโอะสบตาตอบ ดวงตาเขียวของสาวงามหนึ่งเดียวของคาจิวาระส่องประกายยินดี เขาโค้งให้แล้วกล่าวขอตัวในที่สุด

หลังจากที่หัวหน้าสาขาให้ของขวัญกันจนครบ พ่อกับลูกน้องก็เริ่มดื่มเฮฮา โคโทริขอตัวออกมาเดินเล่น สวนของร้านมิโอโมเตะท่ามกลางแสงไฟสลัว เธอเดินไปเห็นโคมไฟทำจากไม้ฉลุเป็นรูปกระต่ายจึงฉายเงาเป็นรูปสัตว์น่ารักนั้นลงพื้น เธออมยิ้มให้ความน่ารักในรสนิยมของคนแต่ง ซึ่งครั้งแรกที่เคยมาเยือนสวองมาอย่างไร ครั้งนี้น่าจะน่าชมเป็นเท่าตัว

‘คุณโคโทริก็เหมือนนกสีแดงที่สดใสและแข็งแรงเหมือนแอปเปิลแห่งฤดูใบไม้ร่วง’

ยังได้ยินเสียงของเขาดังอยู่ในโสตประสาท ยังจำแวตาเขินๆ ของเขาได้เมื่อครั้งที่เธอมาแสดงความขอบคุณเขาถึงที่ร้านเมื่อห้าปีก่อน รอยยิ้มของเขากระซกหัวใจเธอไปตั้งแต่ตอนนั้น

โคโทริเห็นการเคลื่อนไหวตรงทางเข้าร้าน เธอเงยหน้ามอง เห็นฮิเดโอะมาส่งลูกค้าชายหญิงคู่หนึ่ง ร่างสูงในชุดสีขาวจับมือกับฝ่ายชายที่สวมสูทสีเทา ส่วนฝ่ายหญิงสวมชุดกระโปรงลายตารางสีขาวเทาเงิน

สักพักทั้งสองคนก็เดินออกไป แต่คนที่เฝ้ามองยังยืนดูอยู่ กระทั่งชายหนุ่มหันมาเห็น

“ร้านนี้พ่อครัวต้องมาส่งลูกค้าด้วยตัวเองเลยนะคะ”

ฮิเดโอะลูบท้ายทอย “พอดีเพื่อนสมัย ม. ปลายนะครับ จะแต่งงานเลย เอาบัตรเชิญมาให้”

“อ้อ” หญิงสาวพยักหน้า ยังอาการอยากถามว่าแล้วเมื่อไรเพื่อนคนนี้จะแต่งงาน หรือว่ามองใครไว้แล้วหรือยัง แต่ก็เสีไปพูดเรื่องอื่นอย่างจำเป็น “เหนื่อยหนื่อยนะคะ วันนี้คุณพ่อพาแขกมาเยอะเลย”

“ไม่เป็นไรครับ เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว ผมต่างหากไม่มีโอกาสได้ดูแลทางคุณโคโทริได้เต็มที่ หวังว่าป้าชิมะจะดูแลได้ไม่บกพร่อง”

“ไม่เลยคะ” ลูกสาวหัวหน้าที่แกงฮิโนทริส่ายหน้าพริต “แค่นก...ที่ทำมาให้ก็ดีมากแล้วค่ะ สวยมากๆ เลย”

“ขอบคุณครับ”

“เป็นการแกะสลักที่ยอดเยี่ยมมากเลย โดยเฉพาะตรงขนนก เหมือนจริงๆ ค่ะ”

“เป็นวิธีที่ผมเรียนมาจากช่างแกะสลักคนหนึ่งตั้งแต่สมัยเรียนนะครับ เป็นคนไทยทำงานอยู่ในร้านอาหารแถวโยชิเดะ” หม่อมหล่ออธิบาย

“งานแกะสลักฝีมือคนไทย ฉันเคยเห็นในหนังสือศิลปะในห้องสมุดที่มหาวิทยาลัยคะ น่าทึ่งมาก”

“ครับ เขาใช้มีดเล่มเล็กๆ แต่คมกริบ แกะเอาเนื้อแดงโมออกเป็นกลีบดอกไม้เป็นชั้นๆ ได้สวยงาม พักทองเช่นกัน สามารถทำให้เนื้อแข็งๆ กลายเป็นกุหลาบได้โดยที่กลีบทั้งบางและพลี้วเหมือนของจริง ฝีมือผมไม่ได้ครึ่งเขาหรอกครับ”

โคโทริพยักหน้าอย่างสนใจ “แล้วตอนนี้เขายังอยู่แถวโยชิเดะไหมคะ”

“ไม่แล้วครับ วันหนึ่งผมไปเรียนตามปกติ แต่เจ้าของร้านบอกว่าเขาลาออกกลับประเทศไปแล้วนะครับ จะด้วยสาเหตุอะไรก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“น่าเสียดายนะคะ ถ้ายังอยู่คุณฮิเดโอะคงจะทำกุหลาบจากพักทองได้แน่ๆ เลยค่ะ”

ฮิเดโอะยิ้ม “ผมก็คิดว่าจะพยายามเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดครับ เพื่อจะเอามาใช้ในร้านได้ โอ๊ะ ขอโทษด้วยครับ คุณแต่เรื่องงาน คุณโคโทริคงเมื่อ”

“ไม่เลยคะ” เธอส่ายหน้า ผู้ที่แต่งผมส่ายไปมา “เป็นธรรมดาที่คนเรา จะมีความสุขกับการได้คุยเรื่องที่ชอบ”

ชายหนุ่มมองหน้าเธอ ริมฝีปากสีแดงกับแก้มสีระเรื่อ รวมทั้งกิโมโนสีแดงอมทองทำให้หญิงสาวดูเปล่งประกายเจิดจ้าด้วยพลังแห่งชีวิตท่ามกลางสวนสีเขียวขจีและโดดเด่นเหนือแสงไฟวอมแวม

“แล้วคุณโคโทริชอบเรื่องอะไรครับ”

เธอหันมาเลิกคิ้วนิดๆ หลบตามองมือตนเองแวบหนึ่ง ก่อนจะปรายยิ้ม
“ฉันชอบ...”

“โอ๊ะ!”

เสียงของเขาพลอยทำให้เธอตกใจ ก่อนจะเฉลยให้ “ที่ติดผมของคุณ
โคโทริมันจะหลุดนะครับ”

โคโทริยกมือจับ แต่ดูไม่ถนัดนัก

“เดี๋ยวผมทำให้”

มือของเธอที่ยกไว้ลดลงมาเกาะกุมกัน ก่อนจะยื่นตัวเกร็งเมื่อชายหนุ่ม
ขยับเข้ามาใกล้ ได้กลิ่นควันไฟผสมกลิ่นอะไรบางอย่างที่คล้ายกับชา ถึงจะ
ไม่ได้หอมกรุ่น แต่หัวใจของโคโทริกี้เต้นรัว รู้ว่ามือของเขาจับเส้นผมเธอก็
สะท้อนไปทั้งตัว

“เรียบร้อยแล้วครับ”

อากาศในฤดูใบไม้ร่วงเย็นเฉียบ แต่หญิงสาวร้อนไปทั้งหน้า “อะ...
ขอบคุณค่ะ”

ฮิเดโอะไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าความเคยชินเพราะตนเองเป็นพี่ชาย
ที่มีน้องสาวให้ดูแล เป็นการกระทำที่ถึงเผลอตกลงไป พอเห็นหน้าแดงๆ ของ
หญิงสาวก็คิดขึ้นได้ว่าได้ล่วงเกินอีกฝ่ายไปจึงรีบค้อมศีรษะ

“ขอโทษครับ ผมเสียมารยาท”

ลูกสาวยากุซ่าหน้าแดงเข้าไปอีก สายศีรษะแรงๆ “ไม่เป็นไรค่ะ”

เมื่อลงหน้าขึ้นเจอรอยยิ้มชินแต่มีบางบนใบหน้าหล่อเหลา ลูกสาว
หัวหน้าแก้มใหญ่จากคาเมโอกะก็เหมือนจะคุมตัวเองไม่อยู่

“พี่เดโอะคะ” เสียงหวานดังขึ้นหยุดจังหวะของคนทั้งสองที่กำลัง
เชื่อมต่อกัน ฮานะยืนอยู่ น้ำเสียงเธอเป็นเชิงขอร้องที่ต้องมาขัดจังหวะ “เชิญ
ในครัวหน่อยค่ะ”

“จะไปเดี๋ยวนีละ” พ่อครัวหนุ่มก็เพิ่งนึกได้ว่าตนเองยังมึนงันต้องทำต่อ
เขาหันมาทางหญิงสาวที่คุยอยู่ “ขอตัวก่อนนะครับคุณโคโทริ”

เขาโค้งให้แล้วเดินจากไปอย่างรีบเร่ง โคโทริจะเข้าใจและไม่ติดใจ ถ้า
ไม่ได้ยินเสียงหัวเราะที่เขาทำให้หญิงสาวที่เดินมาตาม รวมทั้งมือที่บีบจมูกเธอ

คนนั้นอย่างสนิทสนมบอกความใกล้ชิด
ดวงตาหญิงสาวสะท้อนแสงไฟ

จินตือแอปเปิลที่ได้รับมาจากโคจิ เนื่องจากทางร้านได้รับคำชื่นชม
อย่างท่วมท้น และเป็นวันที่ได้ทาบจากแก๊งฮิโนทริกันถึงคนละหมื่นเยน ซึ่งรุ
จึงอนุญาตให้แจกจ่ายผลไม้สีแดงนี้เป็นรางวัล

เด็กหนุ่มตั้งหน้าตั้งตารอออกจากช่องใส่ทิป ตั้งใจว่าวันหยุดจะไปแลกเงิน
ปลั๊กเพื่อใช้คืนโคจิ

เงินก้อนแรกจากการทำงานถึงจะเป็นเงินพิเศษแต่ก็ต้องเก็บออมไว้ก่อน
เพราะการใช้ชีวิตเพื่อค้นหาความจริงไม่ใช่เรื่องง่าย อาจต้องใช้เวลาอีกสักพัก
เขาจะไม่ใจร้อน เด็กหนุ่มเอาชองตะเกียบที่ถูกพับจนเล็กใส่ลงไป แล้วใส่ไว้ใน
ช่องเล็กๆ ในแป้นเบเคม

หันกลับมามองที่แอปเปิล เมื่อสามเดือนก่อนแม่ถือตะกร้าบรรจุผลไม้
สีแดงเข้ามาในห้องพร้อมรอยยิ้มแจ่มใส ปากก็ร้องเรียกให้เขากิน ถึงแม่จะ
ไม่มีเวลามาบอกเปลือกใส่จานให้สวยๆ เพราะต้องไปกับคนที่ให้มา แต่รสชาติ
หวานฉ่ำนั้นก็ติดตรึงใจเขา

จินกัฒผลแอปเปิล รสชาติของความอร่อยนั้นไม่ต่างกัน แต่รสชาติใน
ชีวิตบิดเบี้ยวไปแล้ว เพราะสีแดงงาวับของเปลือกแอปเปิลชวนให้คิดถึงสีแดง
แบบเดียวที่อยู่ในความทรงจำที่เลวร้ายของเขา

ในครัวที่เขาเคยนั่งกินแอปเปิลกับแม่ ไม่มีสีอื่นใดนอกจากสีแดง
แต่เป็นสีแดงของเลือด